

JURNALUL

Nr. 87

Anul III

Săptămînal de cultură

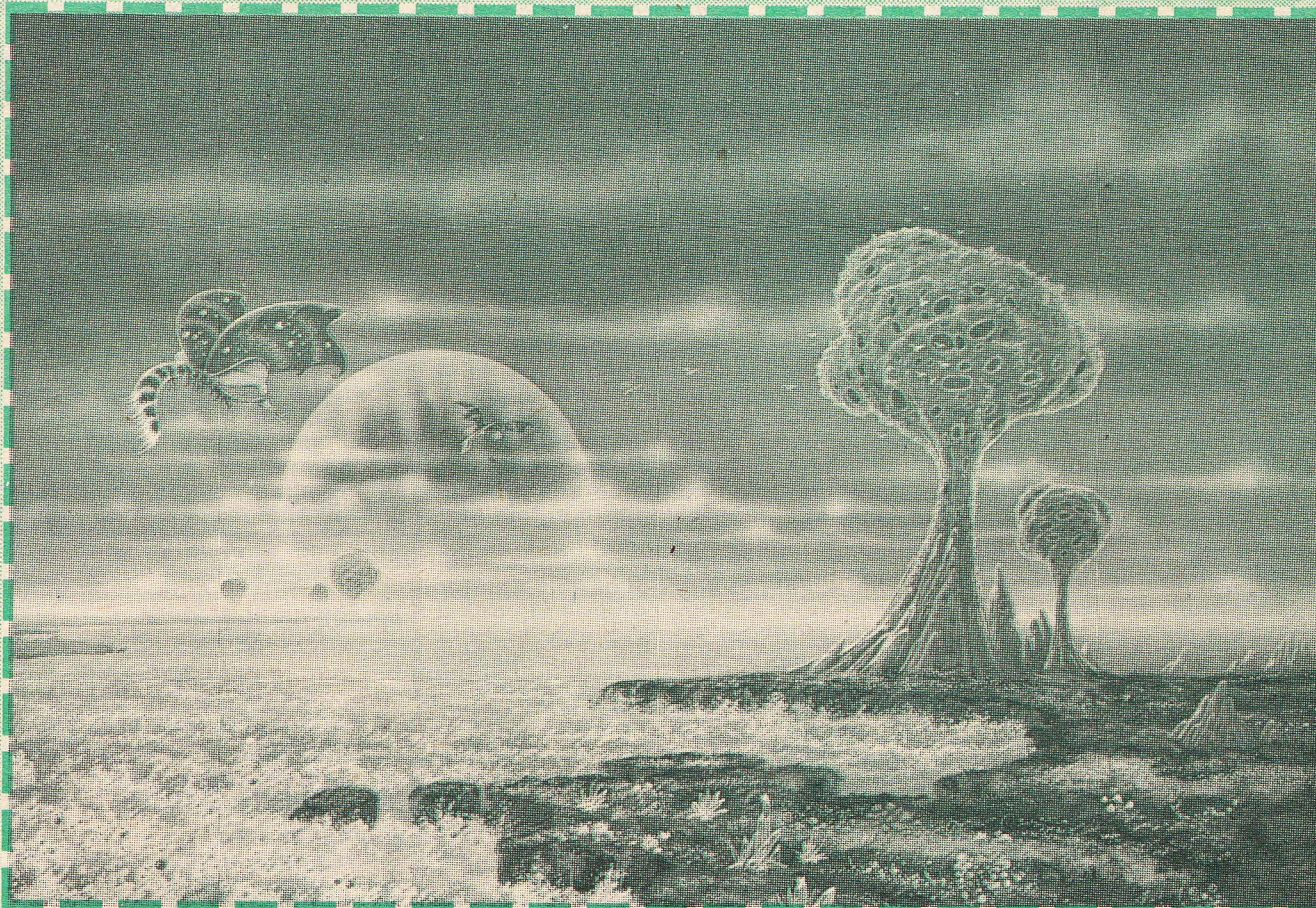
SCIENCE - FICTION

16 pagini ■ 150 lei

SF

NICU GECSE
ADRIAN BĂNUȚĂ
WILLIAM LEE
POMPILIAN
TOFILESCU
ALFRED BESTER
DON SIMON
ANDREI VALACHI
IONUȚ BĂNUȚĂ
MARTIN BARTALIS
DAN NINOIU

**PARTICIPÎND LA CONCURSUL ORGANIZAT DE JURNALUL SF
PUTEȚI PRIMI GRATUIT TOATE CĂRȚILE SF CARE APARI**

Stimată Redacție

Permiteți-mi, mai întâi, să mă prezint: mă numesc Mioara Negulescu și sunt profesoară de engleză la o școală bucureșteană.

Deși am citit mai multe numere ale revistei dv., este pentru prima dată că vă deranjez cu o scrisoare. Desigur, observațiile pe care vi le voi face s-ar putea să nu-și găsească răspuns în paginile revistei, dar sper că veți ține măcar seama de ele pe viitor (nu-mi pot imagina că o observație, indiferent de natura ei, poate jigni dacă este bine intenționată).

Mă voi referi exclusiv la articolul „Vivisecții literare” semnat de dl. Matei Donea – articol apărut în numărul 85 al revistei.

Chiar dacă dl. Donea nu stăpânește perfect limba română și chiar că nu este un exeget al genului, consider că misiunea redactorilor revistei era fie de a respinge articolul, fie de a-l rescrie și corecta. Așa însă, el a fost publicat ca o colecție de inexactități și exprimări improprie limbii române.

După ce dl. Donea ne avertizează încă din primul paragraf că ne va prezenta cărțile care „merită să ocupe spațiul tipografic”, continuă în paragraful trei afirmând că „Terminator I” ar „merita să fie citită”, dacă nu pentru altceva **măcar pentru a nu vă plictisi** (sublinierea îmi aparține – M.N.), pentru ca să devină de-a dreptul de neînțeles în paragraful cinci unde spune despre „Star Trek” că „Nu sunt deloc convins că ar trebui să-l cumpărați”.

(Păi, era vorba parcă de „apariti... care merită să ocupe spațiul tipografic”, nu?). Bineînțeles, nefericitul autor, după ce s-a contrazis copios prin cele două exemple oferite anterior, revine nonșalant la afirmația inițială, declarând plin de emfază în paragraful final:

„dacă nu cumpărați acum aceste cărți, vă garantez, miine veți regreta”. (Deci, ce să fac cu „Star Trek”? Îl cumpăr sau nu?)

Cum considerați apoi formularea (referitoare la Gibson): „adept și părinte al genului cyberpunk”? Păi, dacă e „părinte”, ce rost mai are „adeptul”? Iar dacă mai întâi a fost „adept”, cum de a ajuns „părinte”? Să mă ierte dl. Donea, dar nu-i nici o rușine să consulte DEX-ul, indiferent de vîrstă.

Ultima remarcă referitoare la improprietățile de exprimare atinge de-a dreptul ilarul. Referindu-se la „La marginea Fundației”, domnia sa ne spune că merită să cumpărăm romanul „chiar dacă are un preț exorbitant... și este tradus de Gabriel Stoian”. Probabil că dînsul știe mai bine; aș fi fost gata să dau 3400 lei, dar cînd am aflat că e tradus de Gabriel Stoian n-am mai făcut-o.

Din păcate, genul acesta de exprimări stupide și contradictorii nu ar trebui să-și găsească locul în revista dv. și o vină importantă o au și redactorii, probabil superficiali.

Continui apoi cu trei scurte observații legate de totala lipsă de informare a aceluiași domn Donea.

1) „Jurassic Park” a fost scris cu ani buni înaintea apariției filmului cu același nume. (Nu este un „roman care are ca subiect un film de succes”, cum se afirmă în paragraful 3).

2) Un roman care ia atît Hugo cît și Nebula nu poate să le ia pe ambele în același an, datorită sistemelor de votare diferite (v. almanahurile Anticipația). „Neuromantul” a luat Hugo în 1985 și Nebula în 1984 (cf. aceleași surse).

3) Apariția de la editura Cristian Plus nu este primul volum al seriei „Star Trek – Jurnalul”, ci al **doilea**. Primul apăruse deja la editura Teora.

Îmi pare rău, dar asemenea erori de informare ar fi trebuit sesizate (tot) de redactorii dv. Mi se pare cam mult ca la cinci cărți recomandate să streconi trei greșeli majore.

Sperînd că veți înțelege bunele mele intenții, vă doresc mult succes.

Mioara Negulescu

Să sprijinim fandomul?

Dar ce, se clatină?

Așadar, vine Rom Con-ul. Iar nu avem criterii de premiere și parcă (pre)văd că propunerile românești pentru Glasgow se vor definitiva pe sub Mîneacă. Adică la Canal. (Canalul Mînecii, nebunaticilor, ce credeți?!?).

Mi-am permis cîteva note pe marginea celor publicate deja în Jurnalul SF, acest caft al ideilor s-ar putea dovedi un brainstorming util. Deci:

1. Premiul pentru debut. De concretizat „debut”, că la noi „tinerii” scriitori au adesea peste 35 de ani biologici și n-au volum (decît la potențimetru), existînd falsă opinie că debut=volum.

2. De ce show TV și show audio? N-ar fi suficient spectacol /show SF? E drept că BBC, TVE, CNN sau Deutsche Welle nu-și răsfată periodic SF-anii cu utile emisiuni, care la noi caracterizează deja o extraordinară stare de normalitate. Numai că premiarea normalității frizează ridicolul. Unde este noul – filmul, spectacolul sau animația SF? (Aici o propunere concretă ar fi spectacolul trupei DANS STRING, prezentat la euROcon.) Nici n-o să le avem dacă nu le cerem, dacă nu le vrem. N-ar fi tocmai rău, cred eu, ca timp de trei ani consecutiv să nu poată fi premiat același realizator la această secțiune.

3. Durere. Cine votează? Să ne imaginăm un cenaclu format din membrii redacției Jurnalului SF. Care dintre ei ar fi de presupus să voteze propunerile pentru premii? Personal, nu-mi permit să optez (în ciuda unor preferințe strict subiective) și nici să bănuiesc pe vreunul dintre ei de incapacitatea de a discerne corect. Deci, trei dintre ei (respectînd proporția, nu?), oricare! Intervine însă eternul „de gustibus...” că nu au toți aceleași preferințe... Apoi, de ce liderul cenaclului din Tîncăbeștii de Deal care a citit doar textele Mădălinei Manole să-și poată exprima opțiunea și Mihai Dan Pavelescu, de exemplu, nu?

Dar la scriitorul, criticul sau plasticianul imparțial(i) și neîncălțat(i), v-ați gîndit? Oare la fanul nău-venit, bucuros că orașul său găzduiește Rom Con-ul și doritor să ne spună că ne iubește (sau nu), ne cumpără (sau nu) publicațiile și care ne citește, n-ar fi cazul să ne gîndim? Pe lîngă „dezbaterei” partizane, scișnete, creiere încinse și cuirase inutile, n-ar trebui să-i oferim, în primul rînd, dreptul de a-și exprima păreriile? Cum îl atragem, cum îi dovedim că SF-ul ne face mai buni?

Pe urmă membrii ProConSF, ACFSF, ARSFan, nu au drept de vot? Că doar RomCon înseamnă convenție națională și nu FNTSF-istă. E firesc ca organizatorul să invite și să deconteze din cheltuielile propriilor membrii, dar, eufemistic scriînd, este lipsit de diplomație să interzică exprimarea altor opinii.

Vedeți cum ne încurcă organizarea în blocuri militante? Dacă fiecare fan și-ar alege convențiile la care să poată participa plătîndu-și singur cheltuielile (cam așa e p-afară) sau, măcar, dacă publicațiile, autorii și plasticienii n-ar fi privite/priviți după aparținere și apartenențe zonale, ar fi mai simplu – un om, un vot!

În final cred că ar trebui să voteze toți participanții, selecția nominalizărilor urmînd să aparțină unui juriu ceva mai extins. Oricum, trebuie să cîntărim atent propunerile pentru „europene”.

4. Valoarea premiilor a cam lăsat de dorit în ultimii ani, (zeroooo lei în '93!) neatingînd nici măcar cifra corespunzătoare unui salariu mediu. Care salariu... Bune și diplomele, dar ar trebui să ne dezvățăm de ideea convențiilor ca excursii pentru activiști, iar fondurile existente ar trebui să susțină mai realist valorile, pe care încă n-am învățat să le prețuim cum se cuvine. Cu nivelul actual al premiilor un plastician nu-și acoperă măcar cheltuielile pe materiale, iar un scriitor de-abia scoate banii necesari dactilografierii textului. Dacă își bate singur textul la mașina de scris, practic este plătit doar pentru dactilografierie. Și să nu premiem morți toate secțiunile. Fandomul nu se hrănește cu minciuni.

5. Premiile transmisibile au dezavantajul că premiantul rămîne doar cu diploma și cu amintiri. Pe lîngă trofeul transmisibil ar fi necesară o copie mignonă care să rămînă fiecărui cîștigător. Hm, chiar ați vrea ca eu să pregătesc premiul „Dan Merișca”?

6. Aș fi vrut să stabilim ca gazdă a RomCon-ului 1994 – Tiraspolul. Am fi năvălit dîncolo de hartă cu cartea, cu cortul, cu carnețelul, cu cîrnățelul și... la anul, pe vremea asta, s-ar fi rugat japonezii de noi să le dăm înapoi insulele Kurile. Poate, data viitoare...

7. Cred că în fandomul românesc am îngropat secură războiului, dar, scindați în tabere, ne batem cu lopețile și cazmalele rămase. Colaborarea și cooperarea sună a lozinci frumoase. Excepțiile confirmă regula. Poate că SF-ul s-ar putea descurca și fără a fi susținut de un fandom puternic, dar Unificarea sau mumificarea pașnică a direcțiilor aparent divergente nu reprezintă soluția de revigorare a fandomului. Chiar dacă fandomul e muribund, fanii SF-ului sunt formidabili. Oare îi merităm?!?

8. Acest punct este cunoscut ca fiind cel de la Timișoara!!!

ing. Nicu GECSE
(încă, vicepreședinte
ARSFan)

JURNALUL®
S.F.

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: **INTAET**

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ,
Ovidiu BUFNILA, George CEAUȘU, Sebastian CORN,
Nicu GECSE, Mihail GRĂMESCU, Cătălin IONESCU, Cristian
IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică
SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIȘCA (REDACTORI)
Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (FOTOREPORTERI)

ADRESA REDACȚIEI:

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector
1, București.
Tel. 2107136, 2107366, 2107946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

Răspuns -

Sărut-mîna doamnă! Bine ați venit!

2

Esența revoluțiilor - culturale sau sociale - este ruperea tiparelor învechite, a granițelor, a îngrădirilor de orice fel. O astfel de revoluție ar fi trebuit să fie *revoluția din decembrie '89*. Și în mod sigur un sociolog ar putea să ne spună câte din vechile structuri au căzut, câte s-au modificat și câte au rămas neschimbate.

Implicațiile revoluției, sau ce-o fi

fost ea, asupra fandomului au fost în primul rând de natură economică; dispărând UTC-ul, dispărea sursa care dădea bani pentru mai toate acțiunile sf, și fanii, creatorii, ba chiar *clasicii în viață* - se vedeau nevoiți a veni pe propriile lor buzunare la întâlniri, ba mai mult, trebuiau a-și plăti hotelul și masa. Ca urmare convențiile au încetat brusc să mai fie „*întilnirile vesele sponsorizate de diverse instituții*”, încheiate cu o masă festivă și decernări de premii și au devenit brusc altceva, *un altceva* unde se punea tranșant problema supraviețuirii fandomului - dacă avem nevoie de el, că doar e economie de piață - problema publicațiilor de grup - fanzinele - și a celor de masă, problema traducerilor meritorii, a invaziei de carte sf și multe alte lucruri noi și frumoase care fac deliciul oricărei schimbări ce se respectă.

Apoi treptat, treptat, sf-ul a început brusc să nu mai prezinte nici un interes nici pentru....., nici pentru....., nici pentru....., *întruncuvinț* sf-ul a încetat să mai fie o afacere, sau mai bine spus erau multe alte lucruri care puteau fi făcute într-o economie de piață, ca urmare s-a creat un gol imens în jurul ideii de fandom, de marginile căruia țineau cițiva tipi încăpăținați - A. Mironov, M.M. Măndrea, G. Ceaușu, Dan și Lucian Merișca, M. Oprea, R. Bărbulescu, G. Anania etc. Norocul ideii a fost că, deși inegal repartizați pe suprafața țării, ei au reușit să dezvolte o efervescență creatoare = e⁹⁹, efervescență ce a culminat cu apariția JSF, revistă săptăminală de cultură science-fiction, cică.

După îndelungi tatonări, cei mai sus amintiți și-au spus că în definitiv se putea și mai rău, *(vă imaginați ce ar fi însemnat apariția JSF la Timișoara)* și-au început să lucreze în continuare la definitivarea *noii idei de fandom*. Din păcate, ceilalți cei mulți care fuseseră ani întregi alături de ei, își dăduseră seama că sf-ul nu mai e o afacere *(și a lucra pe gratis sau din entuziasm într-o asemenea perioadă era o dovadă de nebunie)* așa că nu prea mai aveau cu cine colabora. Din fericire concomitent în jurul JSF s-au grupat mai mulți tineri având același țel. Deși posibilitatea nu-i încânta, *pe cine ar încânta să colaboreze cu ceva apărut peste noapte*, cei mai sus amintiți au început - cică - o lungă

SCHIMBAREA CARE NU SCHIMBĂ MAI NIMIC

și fructuoasă colaborare, spun *cică*, fiindcă pe ici pe colo, prin presa centrală, ba chiar și prin revistele de profil sînt deseori aduse contraargumente. Dar de colaborat s-a colaborat, ba chiar s-au și văzut roadele acestei colaborări - realizarea euROconului, a taberelor internaționale de sf, a Convențiilor Naționale etc. Drept este că nu toată lumea a fost mulțumită de modul în care au fost ele

organizate, și căutînd cauza, am văzut una dintre fațadele paradoxului - *schimbarea n-a prea schimbat nimic, sau a schimbat cel mult niște oameni* - care se supraapreciau, sau se subapreciau - cu alți oameni care abia acum începeau să se definească. Același atribut - de neînviat ce a fost cauza scindării mișcării sf în trecut *(da' ce a fost vreodată mișcarea sf scindată?)* - ORGOLIUL se manifestă plenar și acum. Și-a mai adus ceva schimbarea - niște tipi radicali - care acționînd potrivit principiului - *cine nu e cu noi, e împotriva noastră*, încearcă să pună ordine în haosul organizatoric.

Și un ultim argument în favoarea *schimbării care nu schimbă nimic*, **SE PARE CĂ NICI ÎN ACEST AN, PREMIILE ROMCONULUI NU VOR AVEA SUPORT MATERIAL!**

Abordată spre finalul ultimei ședințe a FNTSF, spinoasa problemă a premiilor a dat discuțiilor o turnură violentă. Și din nou s-au văzut față în față două mentalități : una *profund umanistă*, să zicem, *care ar fi asigurat masă și cazare gratuită pentru toți participanții la Romcon și cea de-a doua a radicalilor* - care afirmă, și pe bună dreptate, că *FNTSF nu este o organizație de binefacere, că masă și cazare gratuită se poate oferi la oricare dintre celelalte manifestări sf, și că Romconul este în primul rînd Convenția Națională a fanilor și a cenaclurilor și cluburilor sf din țară, iar premiile Romconului nu sînt altceva decît recunoașterea, la nivel național, a muncii desfășurate în cursul unui an*.

Și fiind *recunoașterea națională*, premiile decernate trebuie să fie cele mai mari premii ale anului, dacă nu prin suportul material, măcar prin urmări - gratuitate la toate manifestările sf din anul următor, gratuitate la Euroconul următor etc. Se pot găsi multiple soluții și ar fi bine să se găsească, fiindcă rezolvîndu-se problema premiilor Romconului, implicit decernarea lor devenind altceva decît simpla împărțire a unor hîrtii ștampilate, cum a fost din '90 încoace, FNTSF-ul va căpăta în sfîrșit credibilitatea pe care ar trebui să o aibă.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ :

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:

Elena ȘTEFĂNESCU

Corectură:

Livia STROIA

Montaj offset:

Georgiana DUCMAN

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL SF.

este înscris în
Catalogul Pressei la
poziția 2.126.

Abonamentele se pot
face la orice centru
RODPEI.

Cititorii din străinătate se
pot abona prin
RODPEI SA

PO BOX 33-35, telax
11995 Telefax 3129432
București - România
Piața Presii Libere nr. 1.

CRONICĂ

Sîmbătă 10 septembrie, între orele 10-17, a avut loc Ședința CC (Consiliul de Conducere) al FNTSF.

Au participat reprezentanți ai cenaclurilor și cluburilor sf din : București, Tirgu-Mureș, Craiova, Pitești, Ploiești, Constanța, Brașov, Giurgiu, Cernavodă, Slatina, Galați, Focșani.

Au lipsit reprezentanții cenaclurilor din Buzău, Iași, Baia Mare, Reșița, Bacău, vicepreședintele cu creația - Alina Popov (din motive personale) și principalul organizator al Romconului din acest an - Șerban Cristian.

Principala problemă discutată a fost atitudinea dl. Sorin Repanovici care a molestat fizic unul dintre participanții la tabăra Atlantykon.

S-a supus la vot păstrarea acestuia în funcția de președinte al FNTSF. Au fost 11 voturi pentru și 9 împotriva. S-a trecut la un nou scrutin; dacă este necesară o muștrare

scrisă sau nu. Cu 15 pentru și 5 împotriva Sorin Repanovici continuă să fie președintele FNTSF.

Următorul punct al programului a fost demiterea Alinei Popov din funcția de vicepreședinte, pe motivul neîndeplinirii sarcinilor. Cu 15 voturi pentru și 5 abțineri a fost demisă.

Pentru funcția de vicepreședinte au existat doi candidați : Monica Nicolau și Panaite Paraschiv. Cu 11 voturi Monica Nicolau este noul vicepreședinte al FNTSF, responsabil cu organizarea concursurilor și cu alegerea membrilor juriilor.

La diverse ar fi trebuit să se discute - Romcon '94, premiile Romconului, problematica presei vorbită și scrisă, raportul JSF - FNTSF.

Din motive obiective aceste probleme se vor discuta la Romcon '94.

pagină realizată de

Adrian Bănuță

3

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

JSF - 87

! - Ce-ai spune dacă, în vara asta, aş conduce un curs de realizare pentru copii? o întrebai pe Marjorie în timp ce prinzeam.

Soţia mea se duse în bucătărie să ia un excelent tort de caise şi când se întoarse zise:

- Ar fi un lucru foarte interesant, Donald, dacă mi-ai explica mai întâi ce anume este un curs de realizare. Cine ţi-a dat ideea?

- Adevărul e că nu a fost ideea mea, i-am mărturisit eu. Azi dimineaţă domnul McCormack m-a chemat în biroul său ca să-mi spună că nişte elevi din cursul inferior vor să facă ceva, dar au nevoie de îndrumările unui adult, şi chiar unul dintre ei a pomenit numele meu.

Aici trebuie să mă opresc puţin şi să spun că predau ştiinţe exacte la clasele medii din Ridgeville şi fizică la cele superioare. Este un privilegiu pentru care mulţi profesori mă vor invidia, desigur, deoarece şcoala noastră e foarte bună şi nivelul de cultură e destul de ridicat.

- Foarte bine, reluă Marjorie. Dar nu mi-ai spus ce anume este acest curs de realizare.

- Urmăreşte să-i deprindă pe elevi cu ceva practic, atât din punct de vedere comercial, cât şi industrial. Copiii vor face un articol simplu, de exemplu săpunuri şi detergenţi şi vor merge din poartă în poartă să-l vândă. Există grupuri care au depus la bancă ceva economii, fruct al muncii lor, cu care vor putea să-şi plătească mai târziu cursurile universitare.

- Cerule, te vei duce şi tu să vinzi produse din poartă în poartă?

- Nu, desigur! Mă voi limita să-i învăţ pe copii cum trebuie să facă.

Marjorie lăsă capul pe spate şi izbucni în ris. Eu o imitai deoarece ştiam amândoi cât de inexistent era spiritul meu comercial.

- Foarte bine, îi spusei mai apoi, poţi să rizi de aspiraţiile mele comerciale. Dar nu te îngrijora prea tare. Domnul McCormack a spus că, dacă va fi nevoie, va vorbi cu domnul Wells de la secţia comercială să ne ajute. Totuşi mai este o problemă de rezolvat. Domnul McCormack va da cincizeci de dolari pentru achiziţionarea materiilor prime care ne vor fi necesare şi a spus că aş putea avansa şi eu cincizeci. Acum trebuie să vedem dacă putem să ne permitem.

Marjorie făcu rapid câteva calcule mintal.

- Da, spuse apoi, da, dacă e vorba de ceva care ţi-ar face plăcere.

Astfel se făcu că într-o miercuri dimineaţă, după aproximativ trei săptămâni, eram aşezat în capul unei masute rustice la care luaseră loc cinci copii. Ne găseam într-un vechi hambar de griu care aparţinea tatălui unui băiat, Tommy Miller, şi care devenise cartierul nostru general, atelierul nostru pentru toată vara.

WILLIAM LEE

Jocuri de copii

- Ei bine, am început eu, relaxaţi-vă. Nu trebuie să mă consideraţi un profesor: am încetat de a fi aşa ceva de când s-au sfîrşit vinerea trecută examenele. Aici sînt doar consilier şi intenţionez să intervin cît mai puţin posibil în treburile voastre. Voi sînteţi cei care trebuie să decideţi ceea ce veţi face şi, dacă e vorba de lucruri inofensive şi legale, al căror cost nu depăşeşte micul capital de care dispunem, vă voi da acordul meu şi vă voi ajuta în limitele posibilităţilor mele. Dar nu uitaţi că aici voi trebuie să decideţi şi să lucraţi!

Domnul McCormack îmi vorbise foarte vag despre copiii care vor lucra cu mine. Cei trei care şedeau în dreapta mea erau promotorii iniţiativei. Doris Engrave era o domnişoară foarte serioasă, de zece ani, care avea toate elementele pentru a deveni o adevărată frumuseţe, dar care, deocamdată, era prea colţuroasă, numai umeri şi coate. Peter Cope junior şi Hilary Matlack erau slabi şi ei, dar destul de înalţi pentru cei zece ani ai lor. La acea primă întîlnire mi s-a părut că semănau între ei, dar nu era adevărat. Aveau trăsăturile foarte diferite, dar, poate datorită faptului că erau buni prieteni, aveau o anumită asemănare în gesturi şi expresii. Pe lingă asta erau toţi foarte bronzăţi de soare şi de vînt şi deci păreau să aibă ochii mai clari şi dinţii mai albi decît ar fi normal. Cei doi din dreapta mea erau diferiţi. Mary McCready era o fetişcană de doisprezece ani cu părul roşu şi pistrii şi cu un ris contagios, iar Tommy Miller, cu citeva luni mai mic, era un băiat normal, deschis, glumeţ şi neastîmpărat, cu flanela ieşită din pantaloni şi părul tăiat rotund.

Copiii schimbău citeva priviri pentru a decide cine să fie şeful şi la sfîrşit a fost ales Peter Cope.

- Domnule Henderson, un grup ca al nostru are scopul de a fabrica ceva din care să iasă nişte bani.

- Deci scopul vostru e acela de a obţine bani, observai eu.

- Şi de ce nu? făcu Tommy. E ceva rău să vrei să câştigi?

- Mie mi se pare logic, interveni Hilary. Ne trebuie bani pentru a face ceea ce am proiectat pentru viitor.

- Dar ce anume vreţi să fabricaţi? îi întrebai.

Cursurile de realizare pentru copii produce de obicei specialităţi chimice care nu prezintă nici un fel de pericole în timpul lucrului şi pe care lumea le poate cumpăra fără riscuri, ca de exemplu solvenţi contra ruginii, soluţii pentru scos petele, săpun pentru mecanici şi altele de acest gen. Însă domnul

McCormack mă avertizase că probabil acei copii nutreau ambiţii mai înalte. Miller şi McCready, îmi spusese el, au un coeficient de inteligenţă excepţional. Ceilalţi trei sînt greu de clasificat. Au calităţi evidente, dar nu demonstrează prea mare interes pentru învăţatură. În orice caz, ideea cursului de realizare le-a aprins fantezia. Şi probabil că au nevoie tocmai de un lucru de felul ăsta.

Mary se ridică şi spuse:

- De ce n-am fabrica o loţiune contra pistriilor? Aş fi prima clientă.

- Primul lucru pe care trebuie să-l facem, interveni Tommy, este să stabilim ce anume i-ar interesa pe cei din Ridgeville, din punct de vedere al fabricării şi al vânzării.

- Mi-ar place să fie ceva prin sinterizare, declară Peter, aruncîndu-mi o privire sfidătoare. Am putea fabrica rulmenţi, tăind materialul şi făcîndu-l mai dens pe cale electrogalvanică.

- Iar ceea ce ne-ar trebui ar fi o presă hidraulică, i-am răspuns, care costă aproximativ zece mii de dolari. Să ne gîndim la ceva mai practic!

Peter medită asupra chestiunii şi aprobă, deşi împotriva voinţei sale.

- Atunci ceva în domeniul electronicii, de exemplu un subsistem pentru aparate de înaltă fidelitate.

- Nu ar merge mai bine un nou detergent? interveni Hilary.

- Cum ar fi detergenţii lichizi pentru spălat farfuriile?

Cu un aer dispreţuitor el replică:

- Nu, aceea e treabă de farmacist vulgar. Eu vorbesc de un detergent sintetic de tip nou. Am în minte ceva care ar merge bine chiar şi cu apa dură care se găseşte în părţile noastre.

- Bine, replicaţi, şi sinteza organică e o afacere care cere capital iniţial substanţial. Dacă vom reuşi să facem ceva bun, citeva veri la rînd, în viitor vom fi poate în măsură să întreprindem ceva şi în acest domeniu. Tu eşti fiul doctorului Matlack, nu-i aşa? Ai umblat prin cărţile tatălui tău?

- Un pic, răspunse Hilary, şi dealtfel am un laborator acasă.

- Şi tu, Doris, ce propuneri ai? Te interesează ceva în mod deosebit?

- Nu, răspunse ea scuturînd capul. Nu prea am cunoştinţe tehnice, deşi mă pricep cite puţin la orice. Dar dacă aţi vrea să creşteţi şoareci v-aş putea expune un proiect pe care încerc să-l realizez acasă.

- Vrei să te apuci să vinzi şoareci? întrebă, incredul, Tommy.

- Şoareci?! am repetat eu. Apoi, după ce m-am mai gîndit, am adăugat: sînt de rasă pură? Şoareci sănătoşi, de rasă, ar putea servi în

laboratoarele de cercetări, îi explicai eu lui Tommy.

- Nu, nu, corectă Doris, nu este vorba de şoareci de laborator. Am cumpărat prima pereche de la un magazin de animale din Denver, dar acum sînt roşcaţi, de culoarea verivelor. Am ajuns la a şaptesprezecea generaţie, cu o selecţie îngrijită.

- Bine, declarai, cred că negotul cu şoareci roşcaţi este destul de limitat. De ce nu ne-am gîndi mai degrabă la o loţiune după ras? Alcool denaturat, glicerină, apă colorant şi parfum şi cît ai bate din palme aţi începe o negustorie în toată legea.

- Şi cum le-am vinde? întrebă Tommy după o pauză.

- Mergînd din poartă în poartă.

- Nu s-ar putea vinde, obiectă el cu o strîmbătură. Trebuie să mai fabricăm ceva pentru a avea o bază suficientă de ciştig. Doar dacă am face un preparat special... S-ar putea adăuga mai mult colorant, încît faţa să rămînă bronzată. Bărbaţii nu folosesc cosmetice dar, dacă nu sînt constrînşi să o accepte, pot să preţuiască şi o loţiune de acest tip.

Hilary, care părea cufundat în gînduri profunde, sări în sus şi spuse:

- Cred că ştiu cum să fabricăm o... cum îi spune?... o loţiune preras.

- Ce anume?

- O loţiune care să se folosească înainte de ras.

În momentul acela intră în magazie doamna Miller cu o găleată plină cu sticle de băuturi răcoritoare, două piini şi ingredientele pentru preparat sandvişuri. Părinţii stabiliseră să contribuie fiecare cu cite ceva pentru gustări, iar Betty Miller îşi asumase sarcina de vivandieră. Se opri doar atît cît să ne salute, să lase cele aduse şi să întrebe dacă lucrurile mergeau bine. În timp ce mîncau, copiii discutară asupra numelui ce trebuiau să-l dea asociaţiei lor, dar fără să ajungă la vreun rezultat. Apoi Mary lansă ideea zmeelor, idee care la început nu prea stîrni entuziasm. Dar apoi Peter spuse:

- Ştii, s-ar putea face o invenţie. Aţi mai văzut un zmeu făcut ca un con de pinză?

Nimeni nu mai văzuse şi Peter îl descrie cu gesturi largi.

- Şi gaura de la partea mai îngustă? întrebă cineva.

- Am să fac unul astă-seară şi mă voi gîndi la acest amănunt, declară Doris. Veţi vedea că va funcţiona foarte bine.

Eu aş fi vrut să nu începă cu obiecte de tip nou, deoarece sigur vor avea o deziluzie, dar nu voiam să mă impun prea mult, astfel încît am tăcut, gîndindu-mă că după un timp am să-i pot ajuta să redeseneze proiectul după schemele normale.

La prînz am examinat împreună cu Marjorie evenimentele zilei şi am încercat să-mi reamintesc proiectele

care fuseseră propuse. Era vorba în multe cazuri de idei irealizabile pentru un grup de copii, dar altele erau interesante și posibile. Tommy, de exemplu, propusese să fabricăm o pastă de dinți în pastile care să fie mestecate înainte de întrebuințare. Se gîdea să le obțină în două culori: roșii pentru dimineată și bleu pentru seară. Peter voia să fabricăm un instrument care să îndeplinească în același timp funcția de cui și de șurub. Hilary, după ce renunțase cu greu la ideea detergentului, sugera să se fabrice mici discuri din plastic negru, mai subțiri, care să se răspîndească pe trotuare după ce a

acum, o oarecare stînjeneală. Da, m-a surprins faptul că zboară, că zboară așa de bine; era un lucru de-a dreptul umilitor. Cînd am sosit la hambar în dimineața următoare, patru copii se găseau deja în curtea din față, iar zmeul plana imobil și aproape invizibil pe cerul palid. Am rămas locului timp de un minut privindu-l, apoi copiii mi-au observat prezența.

— Bună dimineata, domnule Henderson, a spus Mary, oferindu-mi coarda, care era răsucită pe o mulinetă de pescar. Am înălțat și coborît de mai multe ori zmeul, apoi am reînfașurat firul, trăgîndu-l jos.

timp ce-l construiam, am încercat mai multe forme diferite.

— A, înțeleg, am răspuns, lăsînd baltă problema. Dar unde e Tommy?

— S-a dus pînă la bancă să facă un împrumut, îmi explică Peter Cope. Ne trebuie material pentru a fabrica zmeiele.

— Dar v-am spus ieri că domnul McComarck și cu mine vă vom împrumuta o anumită sumă pentru cumpărături.

— Desigur, dar nu vi se pare că ar fi mai bine să cerem un împrumut la bancă? Așa ar face niște oameni de afaceri.

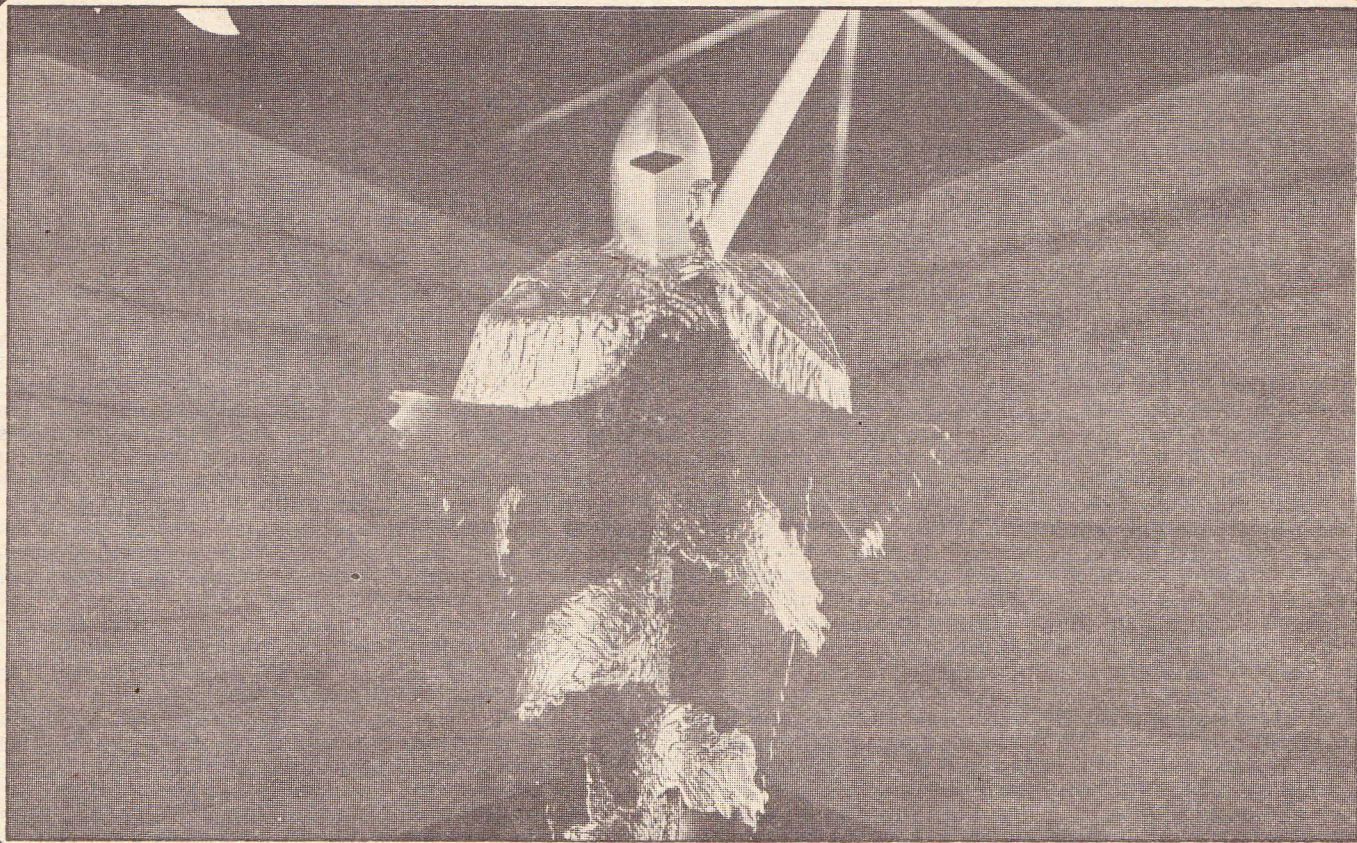
echivalentul a mai mult de două săptămîni de muncă! Îmi jurai mie însumi că voi semna foarte puține cecuri.

— Apoi, continuă Tommy, m-am oprit la papetăria Apex să comand hîrtie și plicuri. Nu am căzut de acord asupra unui nume ieri, așa încît mi-am permis să aleg eu unul: „INDUSTRIA RIDGE”. Cum vi se pare? Toți își manifestaseră aprobarea.

— Doar trei rînduri ca antet, explică Tommy. „INDUSTRIA RIDGE”, RIDGEVILLE, MONTANA.

Mi-am regăsit vocea pentru a întreba:

— Gravate, nu-i așa?

nins. Discurile vor atrage razele de soare, accelerînd topirea zăpezii. Apoi, discurile puteau fi strînse cu cîteva mișcări de mătură. Doris adăugase că, dacă discurile erau destul de ușoare pentru a pluti, s-ar fi putut fabrica unele de culoare albă care, răspîndite pe suprafața rezervoarelor, ar încetini evaporarea apei.

Aceste ultime două propuneri plecau, fără ca ei să știe, de la unele principii fundamentale ale fizicii și mi-e teamă că, în acel punct, m-am reîntors la rolul de profesor spre a mă concentra puțin asupra legilor iradierii și absorbției căldurii.

— Sint cu adevărat niște copii de ispravă, comentă Marjorie. După cum se vede, se pare că Tommy Miller are calități de comerciant, așa că nu cred să aveți nevoie de serviciile domnului Wells.

Cînd mă gîndesc la zmeu, nu mă pot împiedica să resimt, chiar și

Orificiul de la extremitatea mai îngustă avea forma unei păști, obținută cu ajutorul unei sirme, iar întregul aparat era alit de îngrijit lucrat încît părea executat de un profesionist.

— Zboară prea drept, îi spuse Mary lui Doris. Zmeiele se încurcă uneori în ramurile copacilor.

— Ai dreptate, fu de acord Doris. Ia să vedem, și îndreptă sirma cu cîteva loviturii. Iată, acum trebuie să oscileze.

Și zmeul tresări și undui în briza ușoară a dimineții, întocmai cum voia Mary. În timp ce intram în hambar, o întrebai pe Doris:

— Cum de ai știut că, tîrînd baza orificiului, vei obține o mai mare instabilitate?

Privindu-mă, nesigură, ea răspunse:

— Păi nu trebuia să fie așa? În felul acesta se schimbă dispoziția curenților de aer. Și după ce-mi mai aruncă o privire rapidă; natural, în

— Sigur, am acceptat eu. Dar băncile vor garanții, și tocmai mă avîntam într-o lungă explicație cînd apărui Tomy, care îmi înmîna un carnet de cecuri.

— Am obținut două sute cincizeci de dolari, declară fără să-l întreb cîneva, cu o anume satisfacție. Nu e o sumă mare, dar ei au luat-o ca pe o afacere de stat. Jumătate din funcționari au ieșit să vadă ce anume voiam. Am pus contul pe numele meu domnule Henderson, iar dumneavoastră veți semna cecurile. Și trebuie să treceti pentru un minut pe la bancă pentru a lăsa specimenul de semnătură și a contrasemna formularul.

Am simțit cum mi se înmoaie picioarele. Nu mai tratasem cu băncile, în afara ipotecilor pentru casă, iar bancherii, în general, mă puneau în încurcătură. Să nu mai vorbim de faptul că mă simțeam responsabilul unui cont de două sute cincizeci de dolari... adică

— Desigur, răspunse el. Nu trebuie să părem sărîntoci.

În seara aceea nu prea aveam poftă de mîncare și Marjorie pricepu că eram preocupat, dar nu mă întrebă nimic, iar eu i-am vorbit doar despre zmeu și despre cumpărarea de hîrtie, clei și speleze din lemn. Mi s-a părut inutil să împart cu ea grijile mele.

Vineri ne-am așezat cu toții pe lucru și în scurt timp am pus în funcțiune o adevărată linie de producție.

Miercuri, săptămîna următoare, aveam trei sute de zmeie terminate și așezate în cutii de carton. Tommy, care prin consens general era directorul vînzărilor, spuse că nu trebuie să începem să vindem pînă cînd nu vom fi avut destule, astfel încît să acoperim toate cererile, dar, din fericire, cifra de trei sute i s-a părut un număr suficient. Declară că le va vinde

săptămîna următoare, iar Mary i-a sugerat să le ofere cu duzina.

În ziua aceea s-au petrecut alte trei lucruri, dintre care două mi-au fost aduse imediat la cunoștință. Mary sosi cu o mașină de scris portativă și-și petrecu aproape toată după-masa scriind cu o viteză ce mie, care bat pe clape doar cu două degete, mi se păru extraordinară. Apoi Hilary aduse o sticlă cu detergentul său. Era un lichid galben, siropos, cu o margine înaltă de spumă.

— Ce anume este, l-am întrebat, nu ne-ai spus încă.

Cu un zîmbet, Hilary explică:

— Acid lauril-benzil-fosforic și sare biopotasică, totul într-o soluție de douăzeci la sută.

— Dumnezeule, protestai, am terminat ultimul curs de chimie acum douăzeci și cinci de ani! Poate dacă mi-ai arăta formula...

El îmi adresă un suris straniu, de adult și mîzgălit pe o bucată de hîrtie cîteva simboluri care nu-mi spuseră nimic.

— E eficace?

În loc de răspuns Hilary luă găleata în care pusese sticlele cu apă minerală și unde rămăsese puțină gheață aproape topită și vărsă cîteva picături de lichid. Înădă spuma sui pînă la marginea găleții, cit pe ce să dea pe dinafară.

— Și asta e apa cea mai dură din toată zona Ridgeville, observă el.

Abia joi dimineața am aflat al treilea eveniment. Tocmai soseam cu o oarecare întîrziere la hambar, puțin mirat că străzile erau pline de mașini oprite, cînd am găsit în fața porții hambarului un grup mare de persoane și în plus doi polițiști. Polițiștii din Ridgeville sînt tineri, dar în uniformă au un aspect care inspiră stînjeneală. Am fost deci ușurat văzîndu-i că rideau, ca și cum situația i-ar fi distrat.

— Ei, întrebai cu cel mai profesoral ton, ce se petrece?

— Dumneavoastră sînteți Henderson? mă întrebă polițistul mai înalt.

— Da, am răspuns, și în clipa aceea am văzut scînteind un flash. O fată mă apucă de braț.

— Vă rog, mă imploră, cînd veți termina, veniți și povestiți-mi de-a fir-a-păr cum s-au desfășurat lucrurile.

— Desigur, am replicat, dar mai înainte trebuie să-mi explice și mie cineva.

— Chiar nu știți nimic? Oh, e incredibil! E cea mai bună glumă pe care am auzit-o vreodată. Și zările vorbesc despre asta. Zicînd acestea, fata mă trase în spatele hambarului, unde era o zonă relativ calmă. Nu știți că unul dintre băieții dumneavoastră a vărsat astănoapte detergentul în bazinul fîntîinii arteziene din fața monumentului celor căzuți în război?

Am făcut, îngrozit, semn că nu.

— Oh, a fost extraordinar! Chiar înaintea orei de vîrf. Spuma a umplut bazinul și s-a revărsat peste treptele

bibliotecii, acoperînd strada. Părea imposibil ca o cantitate atît de mică să producă atîta spumă. Traficul a fost blocat pe distanță de trei blocuri și Harry a făcut fotografii magnifice: oameni care își sufleau pantalonii pentru a putea traversa strada... Iar în cursul dimineții continuă ea rîzînd, cineva a dat un telefon anonim la poliție... Natural era vorba despre același băiat care a vărsat detergent. Se numește Tommy Miller, din cîte-mi amintesc. Și iată-ne, acum aici. Am avut o demonstrație cu acel zmeu minunat și ne-au arătat și șoriceii aceia grațioși.

— Șoriceii?

— Da desigur! Nu știam că există șoriceii cu coadă de veveriță!

După cîteva ceasuri, calmul reveni. Polițiștii plecară, recomandîndu-mi să bag bine de seamă să nu se mai împlînească astfel de lucruri. Domnul Miller, care venise acasă să vadă ce s-a petrecut, se reîntoarse la lucru, iar soția sa la treburile ei, în timp ce ziarista și fotograful dădură fuga la redacție să scrie și să tipărească sau dracu' știe ce naiba să mai facă. Tommy jubila.

— Ați auzit ce a spus? Vor vorbi despre noi toate zările. Aș vrea să avem mii de zmeie. Oh, dragii mei, să vinzi e o distracție! O joacă de copii! Hilary, cînd mai prepari detergent? Iar tu, Doris, citești șoareci ai?

Ah, șoarecii ăia! Mărturisesc că nu am avut niciodată o simpatie deosebită pentru rozătoare, dar aceia erau într-adevăr grațioși, cu o coadă care îi făcea să semene cu niște veverițe în miniatură.

— Cîte generații? am întrebat-o pe Doris.

— Șaptesprezece! Nu, acum optsprezece. Vreți să vă arăt arborele genealogic?

Nu am să mă apuc acum să vă explic sistemele de creștere și de selecționare ale acelor șoareci, cum mi-a făcut Doris în ziua aceea, dar trebuie să spun că a reușit să creeze o nouă rasă de șoareci. Am chemat-o pe Betty Miller pentru a-i cere permisiunea de a ține șoarecii în baracă, permis pe care ni-l acordă, adăugînd:

— Numai să-i țineți în cușcă. Dumnezeu știe ce li se va întîmpla cînd va veni toamna. Nu vor rezista în hambar, care nu are încălzire, și nici nu-i pot ține în casă.

— Pînă atunci vor fi toți vinduți, prezise Doris. Toate magazinele de animale ni-i vor cere, și vor sfîrși prin a se ieftini foarte mult.

Nu trebuie să mai spun că Doris a avut dreptate, cu toate eforturile noastre de a ține sus prețurile. Din păcate, după ce „Curierul” ne dedică aproape în întregime pagina a treia, nu trecu o zi fără să nu ne sosească alte vizite. Mulți voiau să cumpere șoriceii sau zmeie, dar Tommy refuză să-i vîndă cu bucată, spre marea decepție a celor ce voiau să ne devină clienți. Supermagazinul cumpără toate

zmeiele cu cincizeci de dolari duzina. Prețurile le făcea Tommy și cînd ceru zece dolari pentru fiecare pereche de șoriceii eu m-am înfiorat, dar aceia plătiră fără să discute. Sosi frumoasa hîrtie de scrisori și am comandat și formulare pentru facturi... negravate.

Marțea următoare acelei faimoase joi, un tînar înalt și blazat coborî din mașina sa și intră în hambar. Eu stăteam pe pămînt, ocupat să fabric cutii de ambalaj din șipci de lemn.

— Salve! Mă salută tipul. Dumneavoastră sînteți Donald Henderson, nu-i așa? Mă numesc McCord... Jeff McCord și lucrez la oficiul de brevete al Comisiei. M-a trimis șeful, dar chiar dacă nu mi-ar fi spus el, tot aș fi venit din proprie inițiativă. Nu aveți intenția să protejați produsele „Industriei Ridge” cu brevete?

Mi-am șters mîinile de pantaloni și am răspuns:

— Să vă spun drept, ne gîndisem, dar eu nu mă prea pricep și...

— Intocmai cum presupuneam, m-a întrerupt el, dar am trei colegi la birou care ar fi dispuși, la un preț mic, să se ocupe de afacerile voastre. Credem că merită să brevetăm unele dintre produsele voastre. Ce spuneți? Fiecare brevet vă va costa șizeci de dolari, deci nu trebuie să vă preocupe prea mult. Ne vom gîndi noi la toate.

— Putem cădea de acord, interveni Tommy.

Și astfel ne-am procurat un consilier pentru brevete și chiar mai mult de unul.

Într-o dimineață, ploioasă, circa douăzeci de zile mai tîrziu, sosind la hambar, l-am găsit pe McCord împreună cu copiii. Lipsea doar Tommy. Coborîndu-și picioarele de pe masa pe care le suise, McCord mă salută și eu i-am răspuns la salut contentînd.

— Aveți un aer satisfăcut, pe cît se pare.

— Pot spune că sînt, admise el, cu toate că din punct de vedere legal trebuie să fii veșnic precaut. Eu și Hilary am examinat situația relativă la noul detergent fosfat. Timp de trei nopți am studiat legile asupra brevetelor și m-am documentat asupra fosfaților. Sînt milioane de brevete și vreo cincizeci în legătură cu fosfații, dar se pare, adăugă, ridicînd o mînă, că există posibilitatea de a breveta acest produs. Dacă vom reuși, avem posibilitatea unor cîștiguri excelente.

— De acord, interveni Hilary, dar nu mi se pare prea important.

— Cum să nu? Sări în sus Jeff McCord, încruntîndu-se, în timp ce eu îi întindeam o sticlă. El o deschise și o mirosi. Despre ce e vorba?

— E o loțiune preras, explică Hilary. V-ați ras azi-dimineață, dar totuși încercați-o!

Jeff rămase un moment nehotărît, apoi vărsă cîteva picături în palmă și își trecu mîna peste obraji.

— Are un miros frumos și dă o senzație de răcoare plăcută, spuse el.

Și mai departe?

— Ștergeți-vă.

Jeff își luă batista și își șterse fața, privi batista, se șterse iar, apoi ne fixă incredul.

— Dar ce naiba e?

— Un întăritor al părului, explică Hilary. Întărește firele de păr astfel încît se rup de la rădăcină.

— Am văzut. Ce anume e?

— Oh, un amestec de diferite lucruri. Chimie de manual. Tiolactat de cisteină, disteină și un compus gras, solubil, de magneziu.

— Înțeleg, un simplu amestec de diferite ingrediente. Și părul crește iar?

— În mod absolut normal. McCord se ridică și rămase îndelung să privească ploaia.

— Henderson, spuse apoi, îl voi lua pe Hilary la mine la birou. Acolo putem lucra mai bine ca aici și, dacă avem intenția să-i zdrobim pe fabricanții de mașini de ras, mi se pare că ar fi bine să începem imediat.

După ce plecară cei doi, am spus copiilor:

— Trebuie să vorbim un pic. Vom sfîrși după aceea să curățăm cuștile. Unde este Tommy?

— S-a dus la bancă să ceară un împrumut.

— La ce-i mai trebuie? Avem șase mii de dolari în contul nostru.

— Păi, începu Peter puțin încurcat, avem intenția să cumpărăm o presă hidrolică. Trebuie să știți că Doris a adus cîteva îmbunătățiri proiectului meu de fabricat rulmenți... Trase afară o hîrtie și mi-o întinse. Priviți, vom fabrica un rulment de forma aceasta, doar că e un magnet permanent. Astfel încît, vedeți... și continuă cîteva timp.

— Ce au făcut azi copiii, dragă? mă întrebă Marjorie, dîndu-mi o a doua ceașcă de cafea.

— Mulțumesc, scumpo, spusei. Oh, a fost o zi mare. Am cumpărat o presă hidrolică. Doris ne-a citit primul capitol al cărții pe care o scrie, iar în Strada a patra am găsit un garaj unde ne vom transfera la iarnă. Ah, uitasem: Jeff întocmește formele legale pentru transformarea asociației noastre în societate.

— Cum? făcu Marjorie. Vrei să spui că ei au intenția să continue munca și iarna, după ce vor reîncepe școlile?

— De ce nu? Pot urma cursurile fără cea mai mică greutate și se vor ocupa numai cîteva ore pe zi de munca lor.

— Dar la vîrsta lor nu au voie să muncească.

— Da, dacă ar fi salariații cuiva. Dar ei sînt proprietari. Unicii angajați pînă acum sîntem eu și Jeff McCord.

Marjorie, care sorbea din cafea se înecă.

— Cum? Ești angajatul lor?

— Sigur, i-am răspuns. Mi-au oferit o mică participare la societate și aș fi fost nebun să refuz. Dealtfel, ce-am avea de pierdut?

Traducere de
Mihai M. IONESCU

B Stau umplînd spațiul ca un idiot, îmi frec palmele și privesc ciborgul cum se înclină în fața mea la nesfîrșit, sînt tare curios cînd o să-
U cedeze articulațiile, asta va trebui să mă distreze și o să rid cînd o
să se prăbușească, să mă ia dracu' dacă nu o să mă distrez și o
să rid.

F Controlul mișcării și corectarea realității.

B **O** Mă numesc Soc Bern și ar trebui să fiu teribil de
fericit că orgasmul din noaptea trecută al unui Dictor
sau o toană a Marelui Computer m-a făcut de azi
adevăratul stăpîn al ființelor și obiectelor din oraș.

U – Fă-o, Bern! Îndemnuri și hohote.

Mă admiră toți, mă invidiază, mă adoră.

TOFILESCU

L O pizza decolează din tava unui
ospătar, străbate geamul decupînd o
inimă săgetată, te iubesc Lisa, și se oprește pe epoleții unui polițist. O
timpenie. Dar ridem cu toții, e bine, acum am dreptul numit sfidarea
autorității, mi l-am acordat singur, pentru că într-o clipă l-aș putea transforma
– pe domnul uniformă – într-un șoarece și întregul oraș într-o minge plutind
leneș pe cerul după-amiezii.

E într-adevăr un noroc, în oraș sînt milioane de locuitori și doar Soc Bern,
pentru o săptămînă, Bufonul. Se predau cursuri, se vînd scenarii, se tipăresc
cărți, toate pentru a ști să te porți cînd îți înșelă șansa vieții tale (fiindcă viața
nu are milioane de săptămîni), pentru a ști să fii Bufon; să te distrezi, să
înfățișezi, să conștientizezi libertatea așa cum n-ai făcut-o și cum nu
o vei face niciodată.

Mă ridic, plec, în urma mea o haită de puști, de bătrîni, de
gură-cască, de oameni de onoare mă urmărește, toți rid
și mă arată cu degetul, întorc capul, le zîmbesc și
degetele li se transformă în creioane albastre,
ei sînt fericiți și încep să se semneze pe
haine, de ați rămîne așa, le arunc și
maxilarele tuturor întepelesc
depărtate, aerul le
pătrunde suierînd
printre dinți, ca în
grote.

Un autobuz mă
depășește încet, călătorii
se hlizesc la mine prin
ferestre, brusc mașina se
înmoaie, se umflă și se sparge
ca un balon, în mijlocul străzii
rămîne doar o grămadă de oameni
încolăciți, care zburdă.

Soarele e undeva către apus, pe
ramurile copacilor cresc organe umane,
mama, uite o cioacă, țipă un copilăș.

E prea mult. Mă îndrept spre casă.

Sînt unii care trăiesc doar pentru a face
față momentului cînd – dacă – vor deveni
Bufon. Soc Bern nu e dintre ei. Nu i-a păsat. Nu
a crezut niciodată că va fi ales. Iar acum nu știe
dacă ceea ce face e bine. Nu-i i-a păsat. Nu a
crezut niciodată că va fi ales. Iar acum nu știe dacă
ceea ce face e bine. Nu-i pasă. Nici de sutele de
Bufoni cărora le-a suportat toanele, nici de adunătura de
snobi apatici numită Consiliul Directorilor, nici de Marele
Computer.

Astfel trec trei zile.

Broaște, topăind, căzînd pe scaune, de pe garduri, de pe
schele, de pe gînduri, de pe cai, de pe propriile picioare,
orăcîind, mă plictisesc. Și iar, făobern, făobern. Și neajunsul că
trebuie să distrez niște idiști. Cît mai mulți idiști.

Nu știu de ce dracu', dar am chef să mă îmbăt, aș putea chiar spune
că mai am puțin și am făcut-o. Văd o femeie apropiindu-se de mine, tîrî,
gîndesc, mi-aduc aminte de geamul cu inima săgetată, te iubesc Lisa, rid și
imediat uit ce am văzut, ce am gîndit, ce mi-am amintit. Simt o pereche de
palme care mă mîngie, îmi prind mina, plec urmîndu-le, undeva, mă
dezbracă, cineva îmi taie filmul, sînt însă sigur de ceea ce o să urmeze.

Și cînd mă trezesc, dimineață, văd tîrîa întinsă lîngă mine, era o tîrîa,
dezbrăcată, și-mi vine să vîrs, deoarece, vă rog să mă scuzați pentru
impolitețe, e urîtă. Știu cît ar vrea să fie frumoasă, să fie iarăși – sau iniția
oară – frumoasă, sînt de acord, o pun să se privească în oglindă, ea țipă de
umire, evident acum mă adoră. M-am îndrăgostit și eu, aș putea s-o
transform în fecioară, dar ce rost mai are, e femeia mea, ne sărutăm în
același timp nevinovat și pătîmas. O părăsesc apoi și mă apuc de treabă.

Pînă seara în orașul meu femeile sînt frumoase, iar bărbații frumoși și

atletici, cîteva milioane de femei frumoase și cîteva milioane de bărbați
destepti și atletici.

Dorm iarăși.

Ceea ce nu știe Soc Bern este că la sfîrșit va da socoteală pentru cele
șapte zile cît a fost Bufon. În fața Consiliului Dictorilor și a Marelui Computer.
Și va primi Meritul Fost Bufon sau exilul.

Azi nu vreau să mai ies, să văd oamenii crescîndu-le rădăcini din tîlpile
pantofilor, în asfalt, tot fiindcă așa vreau, și concetățenii mei luînd-o la fugă
desculți, rîzînd și cîntînd – idiști sau ținci?! –, să văd ciborgii capete-de-
tablă (ciborg-vînzător, ciborg-curier, ciborg-îngrijitor, ciborg-vagabond)
încremenind – statui –, îi urăști și asta pentru că nu poți face dragoste cu ei,
mi-ar fi zis Freud, stau acasă și mă joc cu copila vecinului. Li construiesc
păsări-arc multicolore și elefanți de-o palmă, zmeie și feți-frumoși, vecinul
plînge, copila are sida, nu are, îl asigur și continuăm să ne jucăm fericiți.

Mi-e groază să aud rîsul maturilor. Ben-chiorul, prietenul meu de bere și
de zile încărcate cu cenușă, și-a pierdut slujba, și ce dacă, îi zic și din nou
știu că după cele două zile cîte mi-au mai rămas în orașul meu nu va mai fi
boală și nu va mai fi sărăcie.

Ha, ha, ha, ha, ha, făobern, făobern, de ce dracu nu-și dau seama și mai
sînt obligat uneori să transform un indicator în șerpi și șerpilor în hîrtie
colorată, pălăriile și șepcile și bonetele în ouă clocite și sparte, scurgîndu-se
pe față.

Acum urmează sfîrșitul, acel sfîrșit în care Soc Bern va da socoteală.
Clasic, un bufon ar trebui să fie un om trist. De ce? Niciodată nu s-a găsit
un răspuns. Ar putea fi deci un om vesel. Dar nu, Soc Bern a fost
totdeauna un om obișnuit. Iar o săptămînă, adevăratul stăpîn al
ființelor și obiectelor din oraș.

Controlul mișcării și corectarea realității.

Mulțimea scandează, bern-bern-bern, mă poartă pe brațe, din
mină în mină, spre Sediul Dictorilor, mă iubesc?, habar n-am
poate acesta e un ritual, sacrifică Bufonul, sau îl înalță, pe
fiecare palmă ce mă atinge las o amintire, scrie, materie
împregnată, SOCBERNBUFON.

Căldirea, ca o ciupercă, una otrăvitoare, se apropie de
noi, pînă ajunge să ne copleșească înălțimea ei, cei
care m-au dus mă depun la intrare și pleacă dansînd.

Sînt încă Bufon, transform porțile Sediului într-o
arcadă de viță sălbatică, apoi urc să mă întîlnesc
cu Primul Dictor, acum știu, pentru a fi judecat.

Ai fost un măscărici mizerabil și nu un Bufon,
îmi strigă în timp ce ochelarii i se topesc și
încep să se prelingă ca o (aș fi vrut să spun
flegmă, e un cuvînt urît însă, deci: ca o)
linguriță de miere pe obraji, trebuia să
distrezi oamenii, să te umilești și să-i
distrezi – sau să-i umilești și să-i
distrugi –, nu să-i faci mai buni; ești
condamnat. Marele Computer a
hotărît, ești condamnat, exilul,
fără tîrîa, fără Ben, fără fetița
vecinului, zburdă el, prin
fereastra deschisă pătrunde
o adiere, primele stele
strălucesc deasupra orașului.

E o frază banală, primele stele
strălucesc deasupra orașului. Care
oameni? mă întreb aducîndu-mi aminte ceea ce
reuşisem să uit acum mulți, mulți ani și-mi înțeleg vina.

Singurul om (singurul om din oraș? singurul om din
lume?) e ființa înfuriată și stupidă din fața mea – Primul Dictor
–, și ce frumos e, așa înfuriat și stupid!, iar eu, noi toți nu sîntem cu
prea mult altceva decît ciborgii-capete-de-tablă, pe care îi urăsc.

Îi urăsc pe dracu', toate sentimentele mele sînt truate și eu, Bufonul, în
loc să complic aleatoriu și înfînit relațiile sociale,

– Doar așa veți putea să recreați societatea umană, zburdă și plînge
Dictorul, specia de animale inteligente oameni, îmbătrînită și ; o moarte
vrînd să lase în urmă ceva care s-o imite perfect.

m-am apucat să-i fac pe toți identici, mai bunil, după același șablon, să-i
readuc la stadiul inițial și blestemat de android.

Mă urăsc, acum cred că de-adevăratelea. Trebuie să mă pregătesc de
exil.

Apoi, într-un loc pustiu (un tomberon, o-budă, propria locuință) Soc Bern
își privește singele prelingîndu-se din venele tăiate și știe că va muri. În
orice caz, nu ca un android.

**Cenaclul H. Coandă
Craiova**

FRANCESCO

peintre-illustrateur
Gilles Francescano

B

ărbatul din mașină avea treizeci și opt de ani. Era înalt, slab și dădea impresia de fragilitate. Părul

său, tuns perie, era prematur încăruntit. Poseda o bună educație și un oarecare simț al umorului. Urmărea o pistă. Era înarmat cu o carte de telefon. Era deja condamnat.

Intră pe Pest Avenue, își opri mașina în dreptul numărului 17 și o parcă în lungul trotuarului. Consultă cartea de telefon, apoi ieși din mașină și intră în imobil.

Examină cutiile de scrisori, urcă scara în fugă și se îndreptă spre apartamentul 2 F. Sună. Așteptând să i se răspundă, scoase din buzunarul interior al hainei un mic carnet negru și un splendid pix de argint cu patru culori.

Ușa se deschise. Bărbatul se adresă unei femei șterse, destul de în vîrstă.

– Bună seara, doamnă Buchanan.

Femeia înclină din cap.

– Mă numesc Foster. Sînt de la Institutul de Științe. Ne ocupăm cu verificarea anumitor mărturii privind farfuriile zburătoare. N-am să vă rețin mai mult de un minut.

Dl. Foster se strecură în apartament. Vizitase deja destul, astfel încît cunoștea dinainte dispunerea camerelor. Traversă grăbit holul, îndreptîndu-se spre salon, se întoarse, îi zîmbi d-nei Buchanan, își deschise carnetul la o pagină nouă și, cu pixul gata de scris, întrebă:

– Ați văzut vreodată o farfurie zburătoare, d-nă Buchanan?

– Nu. Și după părerea mea nu-s decît niște prostii. Eu...

– Dar copiii Dvs. au văzut vreodată? Aveți mulți copii?

– Bine, dar noi...

– Cîți?

– Doi. Farfuriile astea zburătoare, niciodată n-au...

– Sînt de vîrstă școlară?

– Ce?

– Merg la școală? – întrebă dl. Foster cu nerăbdare.

– Băiatul are 28 de ani – răspuse d-na Buchanan – iar fata 24. De mult au...

– Văd, sînt căsătoriți?

– Nu... Cît despre farfuriile astea zburătoare, specialiștii dvs. ar trebui...

– Exact asta și facem – întrerupse dl. Foster.

Înscrise niște semne cabalistice în carnetul său, îl închise și îl lăsă să alunece, împreună cu splendidul pix, într-unul din buzunarele interioare.

– Vă mulțumesc foarte mult, d-nă Buchanan – spuse el și făcînd stînga împrejur, ieși.

Jos, dl. Foster se urcă în mașină, deschise cartea de telefon, întoarse o pagină și șterse un nume cu pixul. Privi numele figurînd dedesubt, notă adresa și demară. Se duse pe Fort George Avenue și opri mașina la numărul 800. Intră în bloc și urcă cu ascensorul automat pînă la etajul 4. Apăsă butonul soneriei apartamentului 4 G. Așteptînd să i se deschidă, își scoase din nou carnetul negru și splendidul pix.

Ușa se deschise. În prag se ivi un bărbat mătăhălos căruia dl. Foster îi zise:

– Bună seara, domnule Buchanan.

– Bună, ce vrei! – răspuse matahala.

– Mă numesc Davis. Vind din partea Asociației Naționale de Radiodifuziune. Preparăm o listă de concurenți pentru premii. Pot intra? Nu vă rețin mai mult de un minut.

Dl. Foster/Davis se strecură în apartament și începu imediat

– Văd. Vă mulțumesc foarte mult.

Dl. Foster/Davis se consacră micului său joc de semne cabalistice în carnet, îl închise și-l puse la loc. Părăsi familia Buchanan, lăsînd-o propriei indignări, se întoarse la mașină, șterse un nou nume în cartea de telefon, notă din nou adresa numelui următor și demară.

Se duse la nr. 1215, pe 68 th Street Est, și-și gară mașina în fața unui imobil din blocuri de piatră. Sună la ușă și se găsi în fața unei cameriste în livrea.

– Bună seara – spuse el. Dl. Buchanan este acasă?

– Cine sînteți dumneavoastră?

– Mă numesc Hook – spuse Foster/Davis. Întreprinz o

anchetă din dispoziția Biroului de perfecționare a afacerilor.

Camerista dispăru, reapăru și-l conduse pe dl. Foster/Davis într-o mică bibliotecă unde un domn în smoking, cu un aer hotărît, în picioare lîngă un șemineu, ținea în echilibru pe o farfuriară o ceașcă de porțelan fin de Limoges. Rafturile erau ticsite de volume luxoase. În șemineu ardea susținut un rug enorm.

– Domnul Hook?

– Da, domnule – răspuse omul condamnat.

Nu-și scoase carnetul. Continuă:

– N-am să vă rețin mai mult de un minut, d-le Buchanan. N-am decît cîteva întrebări să vă pun.

– Am o deplină încredere în Biroul de perfecționare a afacerilor – declară dl. Buchanan. Pavăza noastră împotriva...

– Vă mulțumesc, domnule – îl întrerupse Foster/Davis/Hook. Ați fost vreodată excrocat de

ALFRED BESTER

să-i interogheze în salon pe dl. Buchanan și roșcovana sa soție.

– Ați cîștigat vreodată un premiu la radio sau la televiziune?

– Nu – răspuse cu un ton furios dl. Buchanan. Nu n-am avut niciodată ocazia. Toată lumea cîștigă, numai noi nu.

– Tot bănetul ăla care-ți pică plească din cer și frigiderule celea – spuse doamna Buchanan – și excursiile la Paris și voiajele cu avionul...

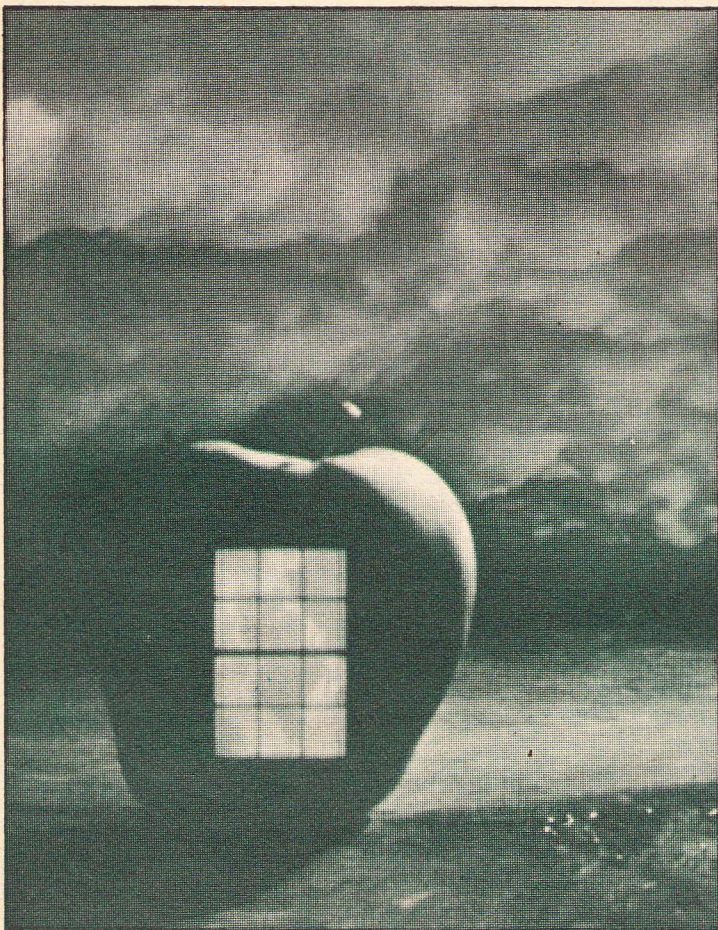
– Tocmai de aceea lucrăm la stabilirea unei asemenea liste – o întrerupse dl. Foster/Davis. Aveți membri de familie care să fi cîștigat deja un premiu?

– Da de unde. Toate astea sînt aranjamente și așa mai departe. Numai de ochii lumii. Ei...

– Poate copiii Dvs?

– Da' n-avem.

vreun aventurer?

- Au existat mai multe tentative, însă eu nu m-am lăsat niciodată dus.

- Copiii dvs. poate? Aveți mulți copii?

- Fiul meu este mult prea tânăr pentru...

- Ce vîrstă are, domnule Buchanan?

- 10 ani.

- Poate a fost deja escrocat la școală? Există unii criminali care-și aleg anume victimele printre copii.

- Nu la școala pe care o frecventează fiul meu. Acolo este perfect la adăpost.

- Care este această școală?

- „Gernanson”.

- Într-adevăr, una dintre cele mai bune. A frecventat vreodată o școală comună?

- Niciodată.

Omul pe care Luceafărul îl condamnase deja își scoase blocnotesul și elegantul pix.

De astă dată, făcu o adnotare serioasă.

- Aveți alți copii, domnule Buchanan?

- O fată de 17 ani.

Dl. Foster/Davis/Hook chibzui, începu să scrie, se răzgîndi și-și reînchise carnetul. Îi mulțumi gazdei și o zbughi din bibliotecă înainte ca dl. Buchanan să fi avut timpul de a-i cere actele de identitate. Camerista îi deschise ușa, el coborî alergînd treptele peronului, se repezi la mașină, îi deschise portiera, intră și fu doborît de o formidabilă lovitură în timp.

Cînd omul condamnat își reveni, avu impresia că este acasă, în pat, mahmur ca după un chef zdravăn. Tocmai avea de gînd să se tîrîie către sala de baie, cînd își dădu seama că era trîntit într-un fotoliu, ca un balot de rufe murdare. Deschise ochii.

Se găsea într-un fel de grotă submarină. Clipi grăbit de cîteva ori. Apa dispăru.

Era în realitate într-un mic birou. Un bărbat obez,

semănînd cu un Moș Crăciun desfrînat, stătea proțăpî în fața lui. Puțin mai la o parte, așezat pe un birou și legănîndu-și neglijent picioarele, se afla un tânăr cu maxilar pătrat și ochii foarte apropiați de nas.

- Sînteți în stare să mă înțelegeți? întrebă obezul.

Omul condamnat mirii.

- Putem avea o discuție?

Un nou miriit.

- Joe, spuse amabil obezul - un prosop.

Tînărul svelt se lăsă să alunece de pe birou, se îndreptă spre un lighean plasat într-un colț al camerei și muie în el un prosop alb. Îl scutură odată, se apropie alene de fotoliu și cu agerimea și ferocitatea unui tigr, plesni în diagonală cu prosopul obrazul omului.

- Dumnezeu! - tipă dl. Foster/Davis/Hook.

- Iată că se poate și altfel - zise obezul.

* Numele meu este Walter Herod. Avocat.

* Se apropie de biroul pe care se etala conținutul buzunarului omului condamnat, apucă portofelul și îl arătă.

* - Vă cheamă Warbeck. Marion Perkin Warbeck. Nu-i așa?

* Omul condamnat își privi portofelul, apoi pe Waltetr Herod, avocat, și într-un sfîrșit mărturisii evidența:

* - Da - zise el. Mă numesc într-adevăr Warbeck. Însă prenumele nu-l spun niciodată străinilor.

* Prosopul ud îl plesni din nou peste față și el se ghemui în fotoliu, zăpăcit de usturime.

* - Ajunge, Joe, zise Herod. Te-aș ruga să nu mai reîncepi pînă nu-ți spun eu.

* Adresîndu-se lui Warbeck, îl întrebă;

* - De ce vă interesează atîta cei ce se numesc Buchanan?

* Așteptă răspunsul care nu veni și continuă, foarte amabil:

* - Ați fost urmărit de Joe. În medie ați vizitat cinci Buchanan pe seară. Treizeci pînă în prezent. Unde-i chițibușul.

* - Ce dracu înseamnă toate astea? Ce sîntem în Rusia! întrebă indignat Werbeck. N-aveți dreptul să mă răpiți așa și să mă interogați cu metode a la M.D.V. Dacă credeți că puteți...

* - Joe - îl întrerupse amabil Herod. Ești bun s-o iei de la început, te rog?

* Din nou prosopul îi brăzdă lui Warbeck obrazul. Sufocat, furios și neputincios, acesta izbucni în plîns.

* Herod se juca neglijent cu portofelul.

* - După actele Dvs., sînteți profesor, directorul unui liceu. Eram convins că toți profesorii trebuie să fie persoane onorabile. Cum de ați putut să vă amestecați în escrocheria cu moștenirea?

* - Care escrocherie? întrebă Warbeck, cu o voce

* de abia se auzea.

* - Escrocheria cu moștenirea - repetă răbdător Herod. Care-i privește pe moștenitorii Buchanan. Ce gogoși le vindeți? De zgîndăriți interesul personal?

* - Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

* Warbeck se îndreptă în fotoliu și-și aținti degetul în direcția tînărului zvelt.

* - Cît despre tine, să nu cumva să o începi iarăși cu prosopul ăla!

* - Ba o să fac ce-mi place și cînd o să-mi placă - spuse cu ferocitate Herod. De altfel, am să vă lichidez cînd mi-o veni chef. Dumnezeu mare! Te-ai apucat să mă calci pe bătăture și asta nu-mi place. Gheșeftul ăsta îmi aduce 75.000 dolari de bine, de rău. Și să nu crezi că o să mă las escrocat de tine!

* Urmă o lungă tăcere. O tăcere plină de semnificații pentru toată lumea, cu excepția omului condamnat. În cele din urmă acesta vorbi.

* - Sînt un om instruit, spuse el rar. Vorbiți-mi de Galilea sau de poezii Pleiadei și sînt omul vostru, totuși mărturisesc că există unele lacune în cunoștințele mele și în momentul de față mă găsesc în prezența uneia dintre acestea. Sînt în mod cert mult prea multe necunoscute.

* - Bine, dar v-am spus doar cum mă numesc - spuse Herod.

* Cu o mișcare îl indică pe tînărul zvelt.

* - El este Joe Davenport.

* Warbeck clătină capul.

* - Necunoscute în sensul matematic. X-uri. Soluții ale ecuației Nivelul meu de cunoștințe vorbește în momentul de față.

* Joe păru spernat.

* - Isuse! - exclamă el fără a-și mișca buzele. S-ar putea ca tipul să fie cu adevărat un dobitoc?

* Herod îl cercetă pe Warbeck cu curiozitate.

* Am să vă pun punctele pe i - zise el. Combinația cu moștenirea este o escrocherie pe termen lung. Mecanismul este aproximativ următorul: istoria spune că James Buchanan...

* - A fost al cincisprezecelea președinte al Statelor Unite?

* - În persoană. Istoria spune că a murit fără a lăsa testament lăsîndu-și succesiunea unor moștenitori necunoscuți. Asta a fost în 1868. Astăzi, cu dobînzile adăugate, această succesiune reprezintă milioane de dolari. Te-ai prins?

* Warbeck încuviință din cap.

* - V-am spus doară că sînt un om cult - murmură el.

* - Oricine poartă numele de Buchaman poate fi jumulit cu treaba asta. Este o variantă a escrocheriei cu prizonierul spaniol.

* Îi trimit simplu de tot o scrisoare, spunîndu-i că are o șansă ca el să fie unul din moștenitori. Îl întreb... fac o anchetă și mă însărcinez cu apărarea drepturilor în afacerea asta. Mai adaug că pentru a-și asigura serviciile mele nu-i va costa decît o infimă sumă anuală. Cei mai mulți se prind. Din toate ungherele țării. Și iată că dumneata...

* - Stai o clipă - exclamă Warbeck. Cred că pot trage o concluzie din cele ce mi-ați spus. Ați descoperit că fac o anchetă pe lîngă familiile Buchanan. Și credeți că vreau să mă lansez și eu în aceeași combinație. Că vreau să vă tai... da, să vă tai creanga de sub picioare?

* - Și vreți să-mi spuneți - întrebă Herod furios - că nu faceți tocmai asta?

* - Oh! Doamne! - strigă Warbeck. Trebuie să mi se întîmple una ca asta! Mie! Mulțumesc, Doamne! Mulțumesc. O să-ți fiu în veci recunoscător!

* În exaltarea și fericirea ce-l copleșea, se întoarse către Joe.

* - Dați-mi prosopul acela - spuse el - aruncați-mi-l pur și simplu. Trebuie să mă șterg pe față.

Prinse prosopul din zbor și-și tamponă obrazul.

- Ei bine! repetă Herod. Nu faceți tocmai asta?

- Nu, răspunse Warbeck. Nu încerc deloc să vă tai creanga de sub picioare, dar vă sînt recunoscător pentru eroarea asta. Și vă rog să mă credeți că vă sînt. Nici nu vă imaginați cît poate fi de măgulitor pentru un profesor să fie luat drept pungaș.

Se ridică din fotoliu și se apropie de birou pentru a-și recăpăta portofelul și celelalte obiecte personale.

- Hei! O clipă - lătră Herod.

Tînărul cel slab își întinse brațul și-l înfășcă pe Warbeck de încheietura minii, strîngîndu-l ca-ntr-un clește.

- Vă rog, destul - spuse cu nerăbdare omul condamnat. Vedeți bine doar că totul n-a fost decît o eroare ridicolă.

- Am să-ți spun mai tîrziu dacă este o eroare și am să-ți spun și dacă este ridicolă - replică Herod. Pentru moment o să faci exact ce ți se va spune să faci.

- Asta s-o crezi tu!

Cu o mișcare violentă, Warbeck își eliberă mîna și-l pocni peste ochi cu prosopul pe Joe. Dintr-un singur salt ajuns în spatele biroului, apucă un pres-papier și-l zvîrli în geam. Cioburile căzură cu un zgomot asurzitor.

- Joe! - urlă Herod.

Warbeck ridică din furcă receptorul telefonului și formă pe disc numărul de la informații. Își luă bricheta de pe birou, o aprinse și o lăsă să cadă în coșul de hirtii. Vocea telefonistei răsună în receptor. Warbeck urlă:

- Dați-mi poliția!

Apoi, dintr-un șut, trimise coșul de hirtii, transformat în torță, în mijlocul camerei.

- Joe! - urlă Herod, tropînd peste hirtile aprinse.

Warbeck rînji. Acoperi cu palma microfonul receptorului care bolborosea.

- Ești dispus să negociem! se interesă el.

- Porcule! - mîrii Joe. Își ridică palmele de pe ochi și se strecură către Warbeck.

- Nu! - strigă Herod. Țicnitul ăsta a făcut gură să-i trimită un curcan! E într-adevăr un om cîstît.

Apoi, întorcîndu-se spre Warbeck, îi spuse împăciuitor:

- Să terminăm cu povestea asta! Anulați apelul ăsta! N-o să vă pară rău! Cereți tot ce vreți, numai anulați apelul ăsta.

Omul condamnat duse receptorul la ureche. Zise:

- Mă numesc M.P. Warbeck. Tocmai eram într-o consultație cu avocatul meu, care are acest telefon, cînd un idiot, amator de glume proaste, v-a chemat. Nu-i nimic. Nu vă deranjați și rechemați-mă pentru verificare.

Închise, își băgă în buzunare lucrurile personale și-i făcu cu ochiul lui Herod. Telefonul sună.

Warbeck răspunse, liniști încă odată poliția și închise. Ocoli biroul și-i întinse lui Joe cheile de la mașină.

- Coboriți pînă la mașină - spuse el. Trebuie să știți unde ați parcat-o. Deschideți compartimentul de bord și aduceți-mi plicul de hirtie groasă pe care o să-l găsiți acolo.

- Știi că ai haz! la te uită! - improscă Joe.

Ochii lui încă lăcrimau.

- Fă ce ți se spune - insistă cu hotărîre Warbeck.

- O clipă, Warbeck - zise Herod. Ce-i asta? Alt subterfugiu? V-am spus că vă vom da o compensație, însă...

- Vreau să vă explic de ce mă interesez de Buchanani - replică Warbeck. În mod sigur, voi, tu și Joe, trebuie să aveți ceea ce-mi trebuie ca să regăsesc un anumit Buchanan. Buchananul meu are 10 ani. Și el valorează de o sută de ori mai mult decît mirajul vostru de cîteva milioane de dolari.

Herod îl privi cu ochii rotunzi.

- Coboară să cauți plicul ăla, Joe. Și dacă tot ești acolo, ai face bine să aranjezi

și chestia cu fereastra spartă, dacă a ieșit vreo dandana.

Omul condamnat își așeză cu grijă pe genunchi plicul de hirtie groasă.

- Un director de liceu - explică el - are datoria de a supraveghea clasele. El trebuie să urmărească munca elevilor săi. Să le evalueze progresele. Să le rezolve problemele și așa mai departe. Da asta se face în mod succesiv la întîmplare. Am 900 de elevi în liceu și este evident că nu pot să-i urmăresc pe toți.

Herod clătină afirmativ din cap. Figura lui Joe era lipsită de orice expresie.

- Frunzărind compunerile celor dintr-a șasea luna trecută - continuă Warbeck - am dat peste un document surprinzător.

Deschise plicul și scoase mai multe foi dictando, pline de pete și acoperite cu un scris sirguincios.

- Asta este lucrarea unui oarecare Stuart Buchanan, elev într-a șasea. Trebuie să aibă circa 10 ani. Subiectul compunerii era: „Vacanța mea”. Citiți-o și veți înțelege de ce trebuie neapărat regăsit Stuart Buchanan.

Îl aruncă foile lui Heros, care le prinse, își luă ochelarii cu ramă de os și și-i aranjă pe nas. Joe se apropie de spatele fotoliului și privi peste umărul lui.

„Vacanța mea”

de Stuart Buchanan
„Vara asta mi-am vizitat prietenii. Am trei prieteni și ei sînt foarte buni. Mai întîi este Tommy care locuiește la țară și este astronom. Tommy a construit el însuși propriul său telescop din sticlă de 15 cm., pe care a plătit-o singur. El privește stelele în fiecare seară și mă lasă să mă uit și eu. Chiar cînd a plouat cu broaște...”

- Ce dracu' îmi dai să citesc?

- Continuă! Continuă mai departe - spuse Warbeck.

„... cu broaște, noi am putut privi stelele pentru că Tommy a făcut o chestie care se pune în capul telescoapelor, care urcă ca un proiector și face o gaură în cer ca să poți vedea prin ploaie sau orice altceva pînă la stele.”

- Ai terminat cu astronomia? Întrebă Warbeck.

- Nu înțeleg nimic.

- Tommy s-a săturat să aștepte nopțile senine. A inventat ceva care traversează norii din atmosferă... un canal de vid... astfel încît poate face observații cu telescopul lui indiferent de starea timpului. Asta echivalează cu o rază dezintegrantă.

- Ce tot bligui?

- Nu bligui deloc. Continuă să citești. O să vezi.

„Apoi m-am dus la Mari-Ann și am rămas o săptămînă întreagă la ea. Pentru că Mari-Ann are un transformator de spanaci și de tubeculi de fasolă verde.”

- Ce dracu' este un transformator de spanaci.

- Spanac. Transformator de spanac. Ortografia nu este materia forte a lui Stuart. „Tubeculi” sînt tuberculi și „fasolă” - fasole.

„... tubeculi și fasolă verde. Cînt maicăsa nea dat să mîncăm, Mary-Ann a apăsă butonul transformatorului ei și el a rămas la fel pe dinafară numa că înăuntru era o prăjitură de cîreșe cu fragi. Am întreat-o pe MARY-Ann cum și ea mia răspuns: Ehly.”

- Înțeleg din ce în ce mai puțin.

- Și totuși e simplu. Lui Mary-Ann nu-i plac legumele și ea este la fel de subtilă ca și Tommy, astronomul. Ea transmută spanacul în prăjitură cu cîreșe și fragi. Ea se ospătează cu această prăjitură și Stuart de asemenea.

- Te-ai scrîntit!

- Nu eu. Puști! ăștia... Sînt niște genii. Genii? Ce tot spun, geniile pe lîngă ei sînt niște bieți prostănaci. Nu există un calificativ pentru copii ăștia.

- Eu unul n-o cred. Acest Stuart Buchanan are o imaginație bogată. Punct și basta.

- Așa gîndești dumneata. Dar despre „Enhv” ce spui? Cum transmută Mary-Ann materia. Mi-am pîedut o mulțime de vreme și la urmă tot am aflat ce vrea să spună „Enhv”. Este faimoasa teorie a cuantelor a lui Planck. E=nhv. Dar continuați să citiți, căci n-ați ajuns încă unde este cel mai interesant. Așteptați să ajungeți la Ethel, leneșă.

„Prietenul meu George construiește avioane foarte bune și mici. George este foarte neîndemînic, cu minile dar face omuleți din plastilină. El le spune ce trebuie făcut și ei construiesc pentru el.”

- Nu pricep o boabă.

- Este vorba de George - constructorul de modele de avioane.

- Bine și ce-i cu asta?

- Dar e simplu. El face androizi în miniatură... roboți... care construiesc modele pentru el. I-un băiat inteligent, acest George! Dar mai bine citiți pasajul despre sora lui.

„Sora lui Ethel este fata cea mai leneșă din cîte am văzut. Ea este înaltă și plîpîndă și detestează să meargă. De asemenea cînd mama ei o trimite după țiguieli Ethel se gîndește că ea se duce la magazin și se gîndește că s-a întors acasă cu toate pachetele și după aia ea trebuie să plîmînească în camera lui George cît timp trebuie să se ducă și să se întoarcă. George și cu mine ne rîdem de ea, pentru că ea este alît de plîpîndă și de leneșă, dar ea se duce la cinema fără să plătească și a văzut deja Hopalong Cassidy de șaispe ori”.

Herod îl privi pe Warbeck cu ochi rotunzi.

- Un adevărat fenomen. mitica asta de Ethel - zise Warbeck. Ea este prea leneșă pentru a merge și atnci se teleportează. Urmează cîteva momente neplăcute cînd trebuie să-și camufleze faptele.

Atunci trebuie să se ascundă, iar George și Stuart o iau peste picior.

- Ce face?... Se teleportează?

- Da, chiar asta am spus. Ea se deplasează dintr-un loc în altul, gîndindu-se numai la drumul pe care trebuie să-l facă.

- Așa ceva este imposibil! - strigă indignat Joe.

- Era imposibil pînă la apariția leneșei de Ethel.

- Eu unul n-o cred - spuse Herod. Nu cred o boabă din toate astea.

- Credeți voi că totul se petrece numai în imaginația lui Stuart?

- Ai o altă explicație?

- Și ecuația lui Planck? E=nhv?

- Puștiul a scornit-o și pe asta. O simplă coincidență.

- Vi se pare posibil?

- Atunci a citit-o pe undeva.

- Țn băiețel de 10 ani? Nici vorbă!

- Îți spun că nu cred - urlă Herod. Lasă-mă să-i vorbesc cîinci minute haimanalei ăștea mici și am să ți-o dovedesc.

- Chiar așa aveam și eu de gînd să fac... Însă e o chestie - puștiul a dispărut.

- Cum adică?

- S-a volatilizat. Iată de ce sînt în curs de a vizita toate familiile Buchanan din oraș. Chiar în ziua în care amîntit compunerea asta, am dispus să fie căutat acest Stuart Buchanan - într-a șasea - pentru a-i vorbi, însă el dispăruse. Nimeni nu l-a mai revăzut de atunci.

- Și familia lui?

- Familia lui a dispărut odată cu el.

Warbeck se aplecă, încordat, înainte.

- Ascultați-mă bine. Întregul dosar care-l privea pe acest elev și familia sa a dispărut. Totul s-a volatilizat. Cîteva persoane și-au amîntit vag de el, dar apoi gata. Au dispărut și ei.

- Doamne Isuse! exclamă Joe. Au întins-o toți?

- Exact. Au întins-o. Multumesc, Joe.

Warbeck îi făcu cu ochiul lui Herod.

- Ce situație! Iată un copil care leagă prietenie cu

alți copii, care sînt geniali. Aceștia au făcut descoperiri fantastice în scopuri copilărești: Ethel se teleportează pentru că este prea leneșă pentru a se duce după tîrziu. George face roboți care-i construiesc modele de avioane. Mary-Ann transmută alimentele pentru că detestă spanacul. Dumnezeu știe ce mai fac și ceilalți prieteni ai lui Stuart. O fi existînd poate vreun Mathew care să fi inventat mașina de dat timpul înapoi, ca să-și facă tezele liniștit, acasă.

Herod schiță cu mina un slab gest negativ.

– De unde, deodată atîtea genii? Ce putea doar să se întîmple?

– Habar n-am. Radiații atomice? Clorul din apa potabilă?

Antibioticele? În ziua de astăzi jonglăm atîta cu chimia organică, încît mai poate ști cineva cu precizie ce a ieșit de aici?

Aș da mult să pot afla, dar nu reușesc. Stuart Buchanan a flecărit ca un puști. Cînd mi-am început ancheta, s-a speriat și a fugit.

– O fi și el vreun geniu.

– Foarte posibil. Știi, doar cum sînt puștii: ei frecventează în general alți puști care împărtășesc aceleași idei și care sînt atrași de aceleași lucruri.

– Dar ce soi de geniu este el? Care-i talentul lui particular.

– Il ignor. Tot ce știu, este că el a dispărut. Și-a camuflat urmele, a distrus toate hîrțile care ar fi putut să mă ajute să-l regăsesc și s-a volatilizat pur și simplu.

– Cum a putut ajunge...

– Mă întreb și acum.

– Și dacă plodul s-o fi manifestînd ca borfaș – zise Joe. Dacă o fi vreun expert în spageri sau pungășeli?

Herod zîmbi străveziu.

– Un excroc de geniu? Un super „creier”? Un Mariarty în față?

– S-ar putea să fie și un hoț genial, însă nu vă lăsați influențați de fuga lui. Toți copiii dau bir cu fugiți atunci cînd au de făcut față unei crize. Atunci își doresc sau că aceasta să nu se fi produs niciodată, sau ca ei să se afle la mii de kilometri depărtare. Este posibil ca Stuart Buchanan să fie la milioane de kilometri, însă trebuie neapărat să-l regăsim...

– Numai ca să vedem dacă plodul e sau nu scrîntit? – întrebă Joe.

– Nu, pentru ca să-i găsim prietenii. Să vă dau o idee? Cît ar plăti armata pentru o rază dezintegratoare? Care ar fi valoarea unui transmutator de alimente? Dacă noi am fi în stare să fabricăm roboți vii, la cît s-ar ridica contul nostru în bancă? Dar dacă am fi capabili să ne teleportăm, care ar fi limitele puterii noastre?

Urmă o tăcere apăsătoare, apoi Herod se ridică.

Domnul Warbeck – zise el – ce sîntem noi, Joe și cu mine? Niște cretini nenorociți? Eu unul atît vă spun: că vă mulțumim a ne fi asociat la planul dumneavoastră. N-o s-o regretați. Noi o să regăsim puștiul.

Este imposibil pentru oricine de a dispărea fără a lăsa nici cea mai mică urmă... chiar și pentru un criminal de geniu. Deseori este dificil de a regăsi această urmă... chiar și pentru un expert în dispariții subite. Există însă o tehnică profesională ignorată de amatori.

– Pur și simplu ați călcat în străchini – explica foarte amabil Herod domnului condamnat – vinînd Buchananii unul după altul. Cercetările de acest gen își au subtilitățile lor. Niciodată nu trebuie să alergi după un dispărut. Trebuie să i te întorci pe urme și să cauți, pînă găsești vreun detaliu, vreun amănunt, pe care el l-a omis sau uitat.

– Un geniu nu omite nimic.

– Să admitem că puștiul ăsta este un geniu, un miracol, de un gen încă nedeterminat. Să-i acordăm toate însușirile pe care le dorim, dar un puști rămîne tot un puști. În mod sigur a omis ceva. Și noi o să-l descoperim.

În trei zile Warbeck fu inițiat în cele mai surprinzătoare metode de anchetă. Se interesară la biroul de poștă din Washington Height de familiile Buchanan, care locuiseră în acest district, și apoi s-

ținut-o în rezervă. Haidem să-l vedem pe portarul blocului unde a locuit.

– S-au interogat acum cîteva luni – obiectă Warbeck. Își amintește de familia Buchanan și cu asta basta. Habar nu are unde au plecat.

– Știe el altceva: ceva pe care puștiul în mod sigur a uitat să-l ascundă. Haidem!

Se duseră la Washington Heights și-l găsiră pe dl. Jacob Rysdale luîndu-și masa în cabina sa, la subsolul imobilului. Dl. Rysdale n-avea nici un chef să-și abandoneze ciorba, însă vederea unei bancnote de 5 dolari îl făcu să-și schimbe opinia.

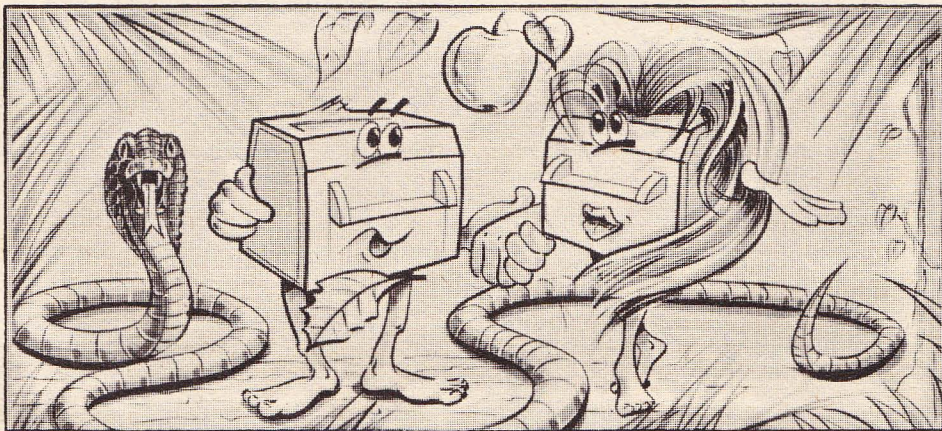
– Este vorba despre familia Buchanan... începu Herod. – I-am spus lui tot ce știam

– îl întrerupse Rysdale arătîndu-l pe Warbeck.

– Bine. Dar el a uitat în mod sigur să vă întrebe ceva. Îmi permiteți să vă pun această întrebare?

Rysdale trase o ochiadă la bancnota de 5 dolari și încuviință din cap.

– Cînd se instalează într-un imobil sau se părăsește acesta, portarul notează de obicei numele întreprinderii care trimite hamali pentru cazul în care s-ar produce pagube în clădire. Eu sînt jurist. Știu asta. Se procedează așa pentru a despăgubi asociația co-proprietarilor în cazul în care vor trebui deschise acțiuni în

au mutat. Lăsașeră cumva o adresă unde să le fie retrimisă corespondența? Nu.

Trecură pe la birourile Companiei de Gaz și Electricitate din Washington Heights. Toți abonații de la gaze și electricitate trebuie să-și transfere conturile în caz de mutare. Dacă părăsesc orașul ei solicită în general restituirea cauțiunii. Există urma unei asemenea operațiuni pentru un abonat numindu-se Buchanan? Nu.

Există o lege a statului, conform căreia toți conducătorii de automobile trebuie să semnalizeze la Biroul de Circulație (Serviciul Permiselor de conducere) orice schimbare de adresă, în caz contrar fiind pasibilă de amendă, închisoare sau încă și mai rău.

Există la Biroul de Circulație vreun aviz de schimbare de adresă pentru un oarecare Buchanan? Nu!

Întrebară la agenția imobiliară R.J., proprietara și exploatanta unui imobil de locuințe în Washington Heights, în care un Buchanan ocupase cu chirie un apartament de patru camere.

Contractul de închiriere al agenției R.J. necesita, cum o fac mai toate contractele de acest gen, numele și adresele celor doi garanți de moralitate ai locatarului. Era posibil de a vedea aceste garanții? Nu! Nu exista nici un contract de închiriere pe acest nume în arhivele agenției.

– Se poate ca Joe să aibă dreptate – se lamentă Warbeck în biroul lui Harod. Se poate ca băiatul ăsta să fie într-adevăr un geniu al crimei. Cum o fi putut să pună mina pe toate aceste documente și să le distrugă? Prin spargere? Prin mituirea funcționarilor? Furînd acele? Făcînd uz de amenințări? Cum o fi făcut?

– O să-l întrebăm noi, cînd l-o lua de guler – spuse cu ferocitate Herod. Foarte bine. Pînă-n prezent blestematul ăsta de puști ne-a blocat principalele direcții. N-a uitat nici măcar un singur chițibuș. Dar îmi rămîne o șmecherie pe care am

justiție. Este exact?

Figura lui Rysdale se lumină.

– Să mă ia dracu! exclamă el. E chiar așa. Uitasem de-a binelea. Cel de acolo nu a întreat de asta.

– Nu știa. Și numele întreprinderii care i-a mutat pe Buchanani?

Rysdale se repezi la un raft de cărți aflat pe peretele opus. Scoase o agendă foarte jerpelită și o deschise. Își umezi degetul și începu s-o frunzărească.

– Aha! Uite-aici – exclamă el. Societatea de prestații – mutări AVON. Camionul numărul G-4.

Dar societatea de pestații AVON n-avea știință să fi mutat vreodată familia Buchanan din Washington Heights.

– Puștiul și-a luat într-adevăr toate măsurile de precauție – murmură Herod.

Dar exista un registru menționînd hamalii care au fost pe camionul G-4 în acea zi.

Anchetatorii îi interogară pe respectivii, cînd aceștia veniră să pondeze la sfîrșitul zilei de lucru. Whiskyul și paralele nu întîrziară să le improspăteze memoria. Își amintiră vag de corvoada la Washington Heights. Le luase toată ziua, căci trebuiseră să ducă mobila tocmai la dracu-n praznic, la Brooklyn.

– Dumnezeule mare! Brooklyn! – murmură Warbeck.

La ce adresă în Brooklyn? Undeva pe Maple Park Row. La ce număr? Imposibil să-și mai amintească numărul.

– Joe, du-te de cumpără un plan!

Studiară planul Brooklynului și găsiră Maple Park Row. Strada era chiar la dracu-n praznic, departe de centru. Avea cu totul douăsprezece numere.

– Am încurcat-o cu nenorocitele astea de blocuri din Brooklyn – bombăni Joe. Sînt de două ori mai lungi decît oriunde altundeva. Eu, unul, le cunosc.

Herod înălță din umeri.

- Frige - spuse el. Ce-a mai rămas nu-i decât chestie de alergătură. Patru blocuri pentru fiecare dintre noi. Verificați fiecare imobil, fiecare apartament. Recenzați fiecare băiețel de circa 10 ani. După aceea Warback va putea controla dacă nu locuiesc sub nume fals.

- Avem o mie de plozi pe centimetru pătrat în Brooklyn!

- Avem un milion de dolari pe zi de cules dacă-l găsim. Gata - la treabă!

Maple Park Row era o stradă lungă și sinuoasă, mărginită de blocuri cu 5 etaje. Trotuarele erau pline de cărucioare de copii și de bătrânele așezate pe scaune pliante.

Pe lângă trotuare - un lanț de mașini în staționare. Pe pavia erau trasate cu cretă terenuri de stickball, semănând cu un fel de diamant prelungit. Fiecare gură de canal desemna un teren de țintă.

- Totul e la fel ca-n Bronx - spuse Joe cu o umbră de nostalgie în voce. Se fac zece coți de cind n-am mai dat pe acasă, în Bronx.

Cobori trist strada, îndreptându-se spre sectorul său, strecurându-se printre pustimea jucind stickball, cu acea abilitate înăscută a orașeanului.

Warbeck păstra o amintire nostalgică despre această despărțire, căci Joe Devenport nu mai reveni niciodată.

În prima zi Warbeck și Herod crezură că a dat peste o urmă caldă. Însă a doua zi își dădură seama că nimic nu putea fi atât de cald, încât să-l țină 48 de ore pe Joe departe de ei. În cea de a treia zi, fură nevoiți să constate evidența.

- E mort - zise calm Herod - puștiul l-a avut.

- Cum?

- L-a ucis.

- Un pici de 10 ani? Un copil?

- Voi ai să știi ce fel de geniu este Stuart Buchanan, nu-i așa? Ei bine, te-am lămurit.

- Nu-mi vine să cred.

- Atunci explică-mi ce s-a întâmplat cu Joe.

- Ne-a părăsit.

- Să fim serioși! Nu atunci cînd este în joc un milion de dolari pe zi.

- Dar unde-i cadavru?

- Întreabă-l pe puști. Trebuie că a inventat niște chestii de l-ar fi lăsat mască pină și pe Dick Tracy în persoană.

- Și cum l-a ucis?

- Întreabă-l tot pe plod. El e geniu!

- Herod... Mi-e frică.

- Și mie. Vrei s-o lăsăm baltă?

- Nu văd cum am putea-o face. Dacă băiatul ăsta este atât de periculos, sintem obligați să-l găsim și să-l demascăm.

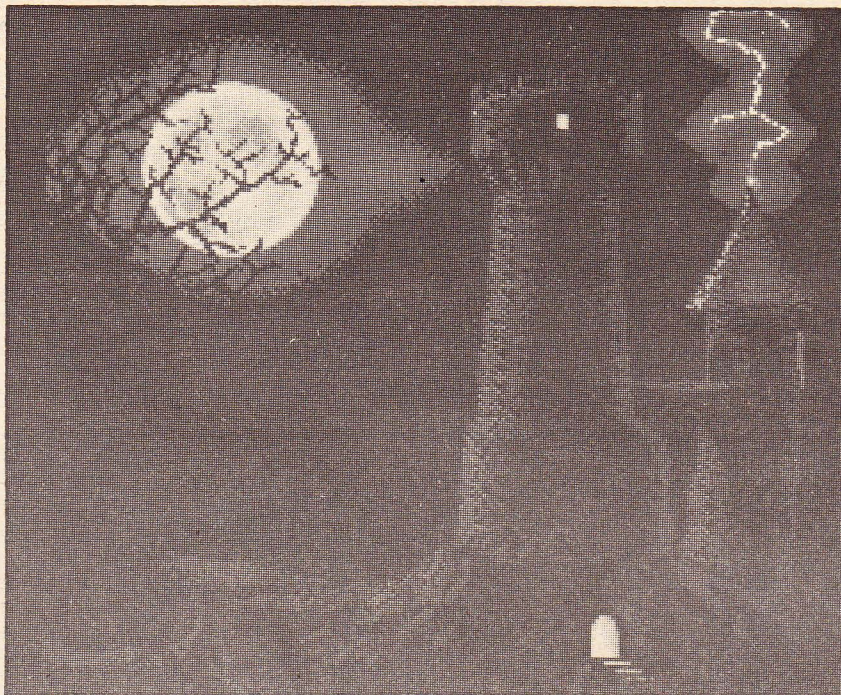
- Ce mai, "mama răniților", nu-i așa?

- Dacă-ți aiți, poți să-mi spui și așa.

- Ei bine, eu unul continui să mă gîndesc la bani.

Se întoarseră în Maple Park Row și se ocupară de cele patru blocuri atribuite lui Joe.

Se deplasau prudent, aproape hoștește. Se despărțiră și-și începură ancheta, fiecare de la un capăt al sectorului, îndreptându-se către centru, intrînd în bloc, urcînd pe scară, verificînd apartament cu apartament, apoi recoborînd pentru a o lua de la început în imobilul următor. Era o muncă îndelungată, monotonă și obositoare. Din timp în timp, se zăreau de departe, ieșind dintr-o clădire sumbră, pentru a intra într-

alta. Astfel îi văzu pentru ultima oară Warbeck pe Walter Herod.

Warbeck era așezat în mașina sa și aștepta.

Warbeck era așezat în mașina sa și tremura.

„Ar trebui să chem poliția - murmură el, știind totuși cu siguranță că nu o va face. Băiatul ăsta posedă o armă. Ceva inventat de el. Ceva absurd, ca toate celelalte. Vreo lumină specială ca să poți juca bile pe întuneric, care însă omoară și oamenii. Vreo mașină de jucat dame care însă și hipnotizează. Vreo bandă de gangsteri - roboți pentru jocul de-a hoții și gardiștii, care s-o fi ocupat de Joe și de Herod. Este un copil genial. Periculos. Mortal. Ce mă fac?”

Omul condamnat ieși din mașină și cobori strada clătîninindu-se, luînd-o către jumătatea de sector atribuită lui Herod.

Ce se va întîmpla cînd Stuart Buchanan va fi adult? - se întreba el. Ce se va întîmpla cînd toți ceilalți vor fi oameni mari: Tommy și George și Mary-Ann, și Ethel, cea trîndavă? De ce să n-o iau acum la fugă? Ce mai caut pe aici?

Amurgul cuprîndea Maple-Park Row. Bătrînele plecaseră, strîngîndu-și scaunele de camping, precum arabii corturile. Mașinile în staționare erau tot acolo. Mecuriile de stickball se terminaseră, însă alte jocuri se organizau la lumina felinarelor... jocuri cu capsule de sticlă, cu fișe de scor de baseball, cu monezi stîlciate....

Pe cer, reveberația purpurie a orașului devenea mai densă și, traversînd-o, se putea vedea scîlpirea Luceafărului, care luase locul soarelui pe firmament.

„El trebuie să-și cunoască puterea - mormăi furios, Warbeck. Trebuie că-și dă seama cît este de periculos. De aceea se ascunde. Sentimentul de culpabilitate. Și iată de ce ne-a distrus unul cîte unul, distrîndu-se singur. Un copil viclean, un geniu răufăcător, un geniu asasin...”

Warbeck se opri chiar în mijlocul lui Maple Park Row.

- Buchanan! - strigă el. Stuart Buchanan!

Copiii care se aflau lîngă el se opriră din joacă și-l priviră cu ochi rotunzi.

- Stuart Buchanan! - vocea lui Warbeck se sparse, alunecînd către criza de nervi. Mă auzi?

Urletul lui pluti tot mai departe în lungul străzii. Alte jocuri se opriră: refrenul chinezesc, lumina roșie și boxeball-ul.

- Buchanan! - strigă încă o dată Warbeck - Stuart Buchanan! Ieși afară, ieși de acolo de unde te afli!

Universul se opri, imobil.

În strada dintre numerele 217 și 219, jucîndu-se de-a v-ați ascunselea printre lăzile de gunoi stivuite, Stuart Buchanan își auzi numele și se ghemui și mai mult. Avea 10 ani, purta un pulover blujeans și sandale. Era încordat și decis să nu se lase prins din nou. O să rămînă ascuns pînă cînd va putea să alerge nestingherit și să atingă barul. În timp ce se instala cît mai comod printre lăzi, văzu pe cer către apus scîlpirea Luceafărului.

- Steaua sus răsare, ca o taină mare, murmură el plin de candoare. Prima stea răsărită, prima dorință îndeplinită. Stea frumoasă ce te văd prima-n această seară, te rog realizează-mi rugămintea.

Se întrerupse și chibzui. Apoi își formulă dorința.

- Doamne-Doamne, să ne binecuvînteze pe tata și pe mama și pe mine, ca și pe toți prietenii noștri, și să mă facă băiat cuminte și te mai rog, steluțo, să-mi dai voie să fiu mereu fericit. Și mai vreau ca toți cei care încearcă să mă plictisească să plece de aici... să plece departe de tot... și să mă lase în pace pentru totdeauna.

În mijlocul străzii, Marion Perkin Warbeck mai făcu cîțiva pași și trăgîndu-și sufletul, se pregăti să strige din nou.

Și apoi, deodată, se trezi în altă parte, mergînd pe un drum necunoscut. Era un drum alb, drept, despîcînd la infinit obscuritatea, prelungindu-se în eternitate. Un drum trist, pustiu, fără sfîrșit, ducînd de nicăieri, către nicăieri....

Warbeck înainta anevoios în lungul acestui drum, ca un automat, uluit, incapabil de a se opri, incapabil de a gîndi în acest infinit aflat în afara timpului. Pas după pas, el avansa pe acest drum necunoscut. Fără puterea de a se întoarce. În fața lui văzu, ca niște puncte minuscule, siluete înșirate pe această cale în sens unic ducînd către veșnicie. Unul dintre puncte trebuia să fie Herod. Iar înaintea lui Herod, se zărea un punct mai mic, probabil Joe Devenport. Și în fața lui Joe se putea distinge un lung șirag de puncte devenind din ce în ce mai mici, infinit de mici.

Făcînd un efort considerabil, reuși să întoarcă capul o singură dată și să privească peste umăr. În spatele lui, ceoasă și îndepărtată, o siluetă avansa cu trudă și, în spatele acesteia, o alta se materializă brusc, și apoi o alta, și încă o alta....

În timp ce Stuart Buchanan se ghemuia în spatele lăzilor de gunoi, pîndind strigătul de „Gata” al celui ce se „făcuse”, nici nu-i trecea prin minte că l-ar fi lichidat pe Warbeck.

După cum nu-și dădea seama că i-ar fi distrus pe Herod, pe Joe Devenport și încă alți zece ca ei.

Nu-și dăduse seama că și-a determinat părinții să fugă din Washington Heights, că a distrus acte și documente, amintiri și oameni, numai din simpla dorință de a fi lăsat în pace.

Nu-și dădea seama că este un geniu.

Căci el avea puterea de a-și realiza dorințele.

Traducerea:

Mihaela și Cristian Ionescu.

DON SIMON

CÎMPIILE ZOLAX

Cu durare, pentru Kurt Cobain
de la Nirvana*

Ieri a murit Francesca. A plecat fără vreun cuvînt din mijlocul comunității. S-a suit pe folclaps și a dispărut ca o nălucă. Părul aprins ca focul a fluturat cîteva clipe sub suflul tăios al uraganului de miazăzi, apoi s-a spulberat sub limba orizontului.

Oamenii s-au uitat multă vreme în direcția unde dispăruse, tot sperînd să se întoarcă. Dar ea n-a mai apărut, căci crepusculul a prins-o între briuriile sale și a dezintegrat-o.

(Jijji. Vîntul?)

Noaptea, dinspre cîmpiile Zolax, au venit tînguirile unei melodii celeste. Tot sufletul Francescăi era în

(Oricine. Nu tu, Francesca!)

Copiii s-au suit pe ziduri și s-au holbat în lungul cîmpiei. Cîțiva au rămas acolo peste noapte, refuzînd să creadă că ea n-o să mai apară niciodată.

Femeile i-au înduplecat greu să coboare. Au bociat lîngă ziduri pentru că se simțeau vinovate. Copiii au coborît plîngînd, cu ochii înroșiți de nesomn și capetele înfierbîntate.

Doar grasul Johannes a rămas sus. Își tăiaze mîinile de la coate, iar p l a s m a înroșise

b u z a albă a pietrei. Nu a putut să coboare și atunci s-a aruncat în mijlocul piațetei. Capul i s-a zdrobit ca un pepene copt și ochii i-au sărit din orbite.

(Uite cît suferă copiii, Francesca!)

Au venit armurierii cu fierăstraiele lor mecanice și i-au secționat picioarele și trupul. Au lăsat să se scurgă toată plasma, i-au umblat cu bisturiile prin carne, au îndesat în saci oasele din nichel și au plecat. Apoi a venit Vuimul și a ridicat între degetele descărnate țeasta lui Johannes. I-a debransat cablurile care o țineau legată de trup și a legat-o la brîul lui lat, de unități mentale.

(Și numai pentru tine!)

Ce hidos arăta Johannes! Însă mintea lui, activată de energia Vuimului, era vie. Iar jertfa lui împrăștiase puțin norii. Și muzica din trupul lui mic, sunetele din sufletul lui mare, veneau încet peste cîmpie.

Plînset. Plînsul lui Johannes.

Și tufele de portocali s-au mișcat, căci acum muzica lui se amestecase cu cea a Francescăi.

Cîtva timp uraganul va dormi legănat de sunete. Și cîmpul va renaște. Iar oamenii vor procrea. Pentru că va fi mereu nevoie de noi jertfe pentru gîtul nesățios al vîntului mîncător de muzică.

A.C.F.S.F. „Quo Vadis”
Ploiești

ANDREI VALACHI

La steaua ce-a apus

Oglinda apelor. Miracolul peliculei subțiri din care chipul său îți întoarce o căutătură lungă amestecată cu pești, scoici și alge ori poate numai cu nămol ridicat de curenți.

Îmi aduc aminte că pe cînd eram copil, trimis într-un soi de vacanță forțată la țară, obișnuim să fixez minute în șir suprafața stîrnită de vînt a iazului din sat. Niciodată n-am reușit să conștientizez ce căutam acolo. Poate îmi imaginam c-aș putea vedea ceva ce știam că nu poate fi văzut, poate că lucirea apei mă incinta la fel cum mă incitau și tinichelele de pe tarabele țigănilor.

A trecut mai mult de o oră de cînd pluta n-a mișcat. Zace inertă pe nemîșcarea apei ca o pată de grăsime dintr-o ciorbă. E amiază, un soare bolînd arde deasupra mea alungînd peștii în stof. De ce dracu mai stau la baltă? Vor trece ore bune înainte ca peștii să atace din nou rîma din cîrligul meu. Strălucirea soarelui în apă mă orbește dar nu-mi pot deslipi ochii din iaz. Nu pentru că aștept vreo clătinare a plutei, pur și simplu am regăsit fascinația de altădată pentru oglinda apei. Ieri, aici s-a înecat un puști. Nu-l cunosc și nici măcar n-am vrut să-l cunosc. Bunică-mea a insistat să-mi explice cine-i Ileana lui Rățoi, mama băiatului.

„Nu vreau, nu vreau să știu cine-i mă-sa. Nu vreau să știu de el, n-am nici un chef să transform un nume într-o amintire sinistră”, am încercat eu să-i explic. Degeaba, bunică-mea e o țărăncă simplă.

Apa și cerul. Privesc prin ele, m-am cufundat sincron în ambele... Oglinda dintre ele care-ncearcă să le despartă inseparabilitatea, oglinda pe care încerc s-o străpung cu privirea.

Pe băiat, pe acest Mitruț al cărui chip nu mi l-am adus aminte cu toată înverșunarea bunică-mii, l-au găsit abia spre seară. Eram de față cînd l-au scos. Vinăt, cu ochii împietriți spre cerul înclieat de semiobscuritate.

Privesc în apă, privesc și brusc, vîd dincolo de nemîșcarea ei. Mă trec frisoane. Oglinda apei și-a spart opacitatea în fața ochilor mei uimiți. Vîd, vîd și simt cortegiul de umbre care se scurge dincolo de pelicula subțire. Sint înșiruite cu mîile în spatele Stelei întunecate, liderul celor de dincolo de ape. Și trec, trec, într-o înțepenită peregrinare, iar Steaua își trimite mesajul negru către mine. Strigătul Ei e vaiet, un șuier plîngăcios care iscă în mine durere. Doamne, ce durere! Chinul de-a fi de partea cealaltă a oglinzii. Vreau să pășesc dincolo, s-o-mbrățișez, să-mi trec puterile în Ea, să-mi contopesc gîndul cu veșnicia Ei, renunțînd la efemerul meu înveliș.

— Hei, omule, vezi ce faci, că-i adîncă!

Trezit din transă privesc la țărănul de pe mal. Are o furcă pe umăr și se uită îngrijorat la mine. Apa îmi ajunsese deja la nas. Am ieșit grăbit pe mal și țărănul a plecat la treburile lui, înjurînd probabil tăcerea mea nesimțită. Tremur din toate încheieturile și mă întreb ce naiba m-a apucat. Nu știu să înot.

„Nu vreau să mor. Nu vreau să mor. Nu vreau...”

Mi-am repetat de mii de ori această litanie în minte pînă ce-am ajuns să cred că vreau să trăiesc.

De atunci ocolesc prudent oglinzile de orice fel. Mă tem c-aș putea auzi din nou chemarea Astrului. Definitiv.

Quasar - Iași

Trei ani de Nemira

Vlața cuvintelor e uneori mai spectaculoasă decât o existență umană. Se nasc cuvinte noi, pentru a ajunge pe buzele tuturor sau, uneori, destinul unui cuvânt capătă dimensiuni noi. Așa s-a petrecut și cu Nemira, nume de munte, de vîrf de munte, care începînd din 22 iulie 1991 a sporit în semnificații. La acel moment a fost fondată Editura.

Alegerea numelui nu a fost întâmplătoare: simbol și ideal în același timp. De altfel primul afiș al editurii avea ca text: Un munte de cărți, un singur pisc - Nemira. Așa a și fost să fie. O aritmetică imediată ar descrie existența a 16 colecții, 150 de titluri apărute în peste 6 milioane de exemplare. Dar această rămîne doar o simplă contabilitate. Cartea are poate unități de măsură mai discrete ce se reflectă în circulația și în gradul de încredere al numelui. Iată de ce azi Nemira înseamnă numele unei mărci de calitate, al unei certitudini mereu justificate.

Se împlinesc trei ani de făptuire de carte Nemira, trei ani de lectură de carte Nemira. Acelora care făptuiesc și celor care citesc cărțile Editurii Nemira

La mulți ani!

14 Valentin Nicolau

Precum o copită dată de Bucifal fu pentru noi scrisoarea doamnei Mioara Negulescu (vezi pagina 2) și dacă pentru noi a mai fost cum a mai fost, pentru mîndria și orgoliul nostru de jesești cinstiți și cu lacrimi pe obraji; a fost mai ceva decât căzătura lui Belerofon din șaua Pegasului. Așa că ne - dar mai ales îmi - pun(em) cenușă în podoaba capilară a vecinilor și promitem că nu mai facem (prea des: că a greși e omenesc, la urma urmei, chiar dacă sperăm ca urma asta să fie chiar dincolo de urmă). Să închei, totuși, cu pologhiia asta

introdusivă și să trecem la dezintegrogrări serioase că de mult n-am atomorizat prin împrejurimile editoriale ale redacției noastre. Pentru că intervalul scurs de la ultima intervenție de gen datează cam de mulțisor voi proceda la o defalcare pe edituri, așa că săptămîna asta:

NEMIROSHIMA. TON AMOUR

Multă și (aproape) frumoasă recoltă ne produse în săptămînile trecute - prin ciurul și prin dirmonul finanțelor de tranziție - această editură de suflet a noastră. Și cum la fiecare treierat rezultă și pleavă e la fel (de enervant) de normală (normalul de care se plîngea și Nicu GX în aceeași pagină 2 pomenită mai sus) existența unor - hai să le spunem - scrieri de rîndul doi, trei și a.m.d. pînă la n. Binenteles că ponderea o au celelalte (zic eu).

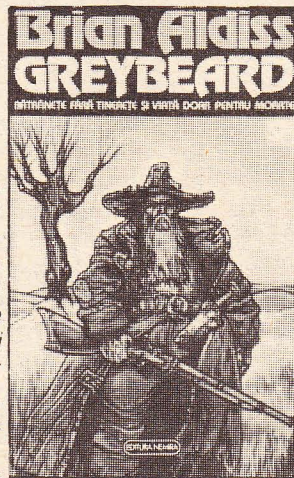
Și perioada pe care o bifăm acum pe lista dezintegrărilor a stat sub deviza "Ce-am avut și n-am citit!" (nu pentru că nu - prea - meritau, ci pentru că nu aveam de unde). În această linie se înscriu: "Valurile liniștesc vîntul" - A. & B. Strugațki, "Visul de fier" - Norman Spinrad, "Copiii Dunei" - Frank Herbert (n-o să insist asupra lor deoarece sînt apărute cam de mulțisor) și mai proaspetele: "Mîna stîngă a întunericii" - Ursula K. Le Guin, "Ciberiada" - Stanislav Lem, "Greybeard" - Brian Aldiss.

Stanislav Lem rămîne unul dintre giganții sefeului care - pentru mine, cel puțin - își păstrează savoarea în tot ce face. Mixarea subtilă a filosofiei cu aparenta lipsă de sofisticare proprie basmelor populare a condus la un rezultat remarcabil și imprevizibil pînă la el (din cite știu eu extrem de puțini autori s-au aventurat pe asemenea teren minat). O să fac o paranteză:

(Paranteză:

Cu vreo cinci ani în urmă citeam într-un

APARIȚII EDITORIALE

almanah CONTEMPORANUL un text mult mai recent al lui Lem, de fapt un fragment dintr-un roman modular eminamente non-epic, text ce relua la un nivel superior problematica centrală din "Ciberiada" accentuîndu-i latura filosofică - altă vocație majoră a scriitorului polonez. Închei paranteza)

Deci nu tratați textele ciberiade cu ușurință. Că numai ușoare nu sînt! A! Era să uit: din păcate doar vreo trei texte sînt inedite.

"Mîna stîngă..." mi s-a părut stîngace de-a binelea în ciuda pleiadei de

clo-pote

trase înainte de

'89, dar și după: mă

refer în special la cronică ex-

cesiv (ca să nu zic greșos) de dulce pe

care a semnat-o M.H. într-unul din numerele

trecute ale SuperNovei. Un roman romăntios

specific romantismului

feminin exacerbă de iluzoria dorință a cerebralismului cu orice preț, mascat sub veștedul și demonetizatul umanism ce caracteriza anii '60. Un roman ce ține doar de istoria sefeului. Lucru cu alții mai trist cu cit a luat Hugo-ul în locul mirobolantului "Ubik" dickian.

Nu același lucru se poate spune și despre "Barba căruntă" a lui Aldiss - un autor care îmi place din ce în ce mai mult. E adevărat că același aer desuet pe care-l incriminam în rîndurile de mai sus își face simțită prezența și aici, dar este contrabalansat de un extrem de rafinat simț al narațiunii. Personajele nu au acea complexitate artificială care se simte în prozele Ursulei.

Și pentru c-am isprăvit într-o oarecare măsură cu vîrurile putem trece la pleava unde își dispută înțietatea "Imperiul atomului" al lui Van Vogt și "Demolatorul" în care ineptiile și absurditățile se aglomerează în asemenea grad că te fac să întrebi dacă nu cumva Nemira și-a schimbat politica editorială. N-o să mă apuc acum să vă dau exemple acum (mai ales că nu prea mai am spațiu la dispoziție), dar nu mă pot abține să nu remarc infantilismul ambelor texte în ciuda mulților ani care le despart.

Oricum să strîngem din dinți și să așteptăm apariția bunătăților pe care ni le anunță nemirenii pentru această toamnă: un King - "Misery", două Koontz - "Miezul nopții" și

"În slujba întunericii", o bucată de "Dune": "Împăratul-zeu al Dunei", "Jocul lui Ender" de Orson Scott Card și "Săritorii în gol" ai lui Grămescu.

Concurs JSF

1. Numiți cel puțin 6 cărți purtînd semnătura Ion Hobana. Care a fost cartea de debut, editura și anul.
2. În topul preferințelor domnului Hobana se află unul dintre clasicii literaturii sf. Care

este numele scriitorului și prin ce a rămas în istoria sf-ului?

3. Cum se numește cenaciul al cărui membru fondator este domnul Hobana și care era specificul său?

Răspunsurile se primesc pînă pe 5 octombrie ac

Ionuț Bănuță

GotiC

„Cînd mă trezesc, mă trezesc pentru ceva mai rău. Este mirarea de a fi eu însumi”, J.L. BORGES.

E ora două noaptea și m-am trezit, ca de obicei, leoarcă de transpirație, cu inima bubuind. Nu știu cit am să mai rezist așa. Afară, în picla nopții, orașul își trimite luminile spre cerul acoperit de norii sulfuroși ai centrului industrial. Ploaie mărunț, acidul mîncînd, încetul cu încetul, din piatra neagră a turnului. Care turn? Păi turnul dinspre est al Catedralei, în care locuiesc de aproape zece ani, de cînd am ieșit de la Casa de copii.

Cu capul în chiuvetă, dau drumul la apa rece: din păcate, jetul puternic nu mă răcorește decît fizic. Pentru că aici, în capul așa pătrat, se află ceva ce mă chinuie mereu și mereu.

Dan NINOIU

Înecătorul

Primul pas pe care Agar îl făcuse afară fusese rezultatul unor îndelungi străduieli. Trebuia să fie conștient de pericolul pe care această veritabilă aventură îl avea. Așa cum îi spusese Glok și Nadu, veterani ai ieșirilor. Mult timp Agar culesese informații, se documentase, își făcuse rost de costumul special – îl închiriasse de la Nadu, evreul căminului – își luase bani mulți. În fond, făcuse economii, timp de cîteva luni, din banii pe care părinții îi trimiteau ca să nu-și facă probleme. Iar el, acum, cu economiile sale, se ducea la Ciunga-Lunga, așa cum băieții o numeau pe patroana stabilimentului „La Craci”.

Agar pornise, alături de Evan, la încercarea cea mare, cum o socotea el. Trebuia să se facă nevăzut de către paza Internatului, de pedagogi, să treacă prin

E ora două noaptea și m-am trezit, ca de obicei, leoarcă de transpirație, cu inima bătînd nebunește.

– Robi, vino încoace!

Robi e robotul meu clopotar. De fapt, el nu trage clopotele, ci întreține motoarele care fac acest lucru. Cu toate că e un robot avansat din penultima generație, tot nu știe cînd trebuie trase clopotele și în ce ordine. De fapt, nu știe pentru că nu i-am spus eu. Dacă știa să-mi facă toată treaba, Wolund mă dădea afară. Cred că am să-i povestesc totul lui Robi, altfel explodez.

– Știu că nimeni nu m-a ascultat vreodată mai atent decît tine. Dacă nu erai prin preajmă, cred că muream de singurătate. Și de chestia asta din cap, care mă trezește în fiecare noapte, la ora două fix. Nu știu dacă vei fi bucuros sau trist la cele ce vei auzi (probabil că nici una nici alta), dar trebuie să renunț la tine. Ești singurul lucru (te rog să mi-a ierți) care mi-a mai rămas de vînzare și sper să iau destul

pe circuitele tale uzate ca să-mi scoată coșmarul ăsta din cap. În fiecare noapte, la ora două fix, aud vocea poruncindu-mi: „Întoarce-te!... Întoarce-te!”

Și eu sînt în Catedrală, ascult slujba; tresar, creierii îmi explodează și timpanele îmi vijiiie. Mă întorc. O văd. Stă undeva lîngă ușa din stejar, masiv, cu chipul ascuns de o glugă neagră. Îmi arată ieșirea fără a schița nici cel mai mic gest. Credincioșii nu par a ne lua în seamă, sînt adînciți în transă; Wolund e sus, cîntînd psalmii și izbînd toba rituală. La fiecare lovitură fac cîte un pas. Mă aflu lîngă ușa. Comenzile violente îmi explodează în spatele retinei ca un curcubeu: „Ieși! ... Urcă în mașină!...” Ieș, urc în mașina parcată lîngă treptele tocite de granit. De fapt, nu știu să conduc, dar acum la porunca ei (o simt undeva, în mulțimea de pe trotuar) tastez destinația. Niciodată nu reușesc să mi-o reamintesc. Mașina pornește lin, mîrînd viteza pe măsură ce schimbă benzile.

Urmează o perioadă în care acționez total inconștient. Mi-e frică de acea jumătate de oră. Cred că m-a pus să fac un lucru îngrozitor și nu pot să-mi amintesc nimic, absolut nimic! Cînd devin din nou conștient, mă aflu pe treptele Catedralei, buimac și cu o durere surdă în umărul stîng. Noroc cu tine, că mi-ai scos glonteale ăla nenorocit, că dacă mă duceam la un medic, aungeam direct la pușcărie...

Depart, spre vest, se înalță ruinele hangarelor spațiale.

Le pot vedea chiar dacă stau culcat în pat: niște forme gigantice, întunecate, ascunse de luminile orașului. Au sărit în aer, împreună cu cele douăsprezece nave strălucitoare, chiar în noaptea de sărbătoare, cînd toate congregațiile Wo înălțau rugi întru slava zeilor. La ora două și douăzecișidouă de minute.

Robi, mi-e frică de acea jumătate de oră.

Miine va trebui să te vînd.

- Timișoara -

(sau peste) gardul care împrejmuia incinta, iar pînă să ajungă la pipițe mai trebuia să scape de înecători – metri cubi de aer comprimat ce stăteau atîrnați de crengile copacilor, în scure, în grădini (însă foarte rar, întrucît gospodarii le învățaseră obiceiurile și, ca să scape de ei, ori îi aspirau, ori îi alungau cu niște cohorte de mirosuri pestilențiale produse de aparatele montate special pe lîngă case).

Agar însă reușise să împrumute un dispozitiv de m.p.-uri pentru care plătișe o groază de bani, așa că se înconjurase cu o peliculă ce avu drept rezultat ținerea la respect a înecătorilor și ajungerea la destinație, unde cu emoție păși pragul.

Ieși de acolo în culmea fericirii. La început doar fusese mai greu, cînd blonda ce-l luase de braț, observîndu-i emoția, l-a servit cu un ness și cîteva bucățele de ciocolată, și apoi urmase... Urmase, ce să mai, iar el este acum

fericit pentru că ea, atît de frumoașă și de nepotrivită pentru munca asta, îi dăduse ca amintire fotografia ei: „Cu dragoste pentru Agar”.

Își urmă drumul, fericit, amezit de atîta fericire, nesimțind cum în jurul său începuse să bată un vînt stîrnit ca din senin. Cînd se trezi, era prea tîrziu. Se afla în mijlocul unei tornade, ce-l înghițea, îl trăgea de brațe, de picioare, îi smulgea bucăți din costum, îi pătrundea prin nări, pe gură, dezmembrîndu-l împrăștiindu-l, amezîndu-l.

Se trezi, cu o durere cumplită, extraordinară, și care îi venea de peste tot. Se simțea mai mare, poate crescuse peste noapte, își zise, într-un fel mai ușor și mai greu în același timp, și cu o foame teribilă, care îi urla în stomac.

În momentul acela simți existența hranei, lucru ce-l făcu extrem de atent. O văzu mișcîndu-se și atunci își luă zborul, așezîndu-se pe o creangă a celui mai apropiat copac, pîndind-o.

Dan NINOIU

Reprezentăția

Trupa maestrului Sainz descinse la marginea orașului, unde își așeză și tabăra. La început, copiii din casele mărginașe se zgîiau curioși la ciudatele lăzi, imense, la cuștile cu lei, girafe, elefanți, la alte animale de a căror existență abia că auziseră, demult, cînd bunica le spunea basme la gura sobei, dar ei erau acum mari, oameni în toată firea, și nu le mai era frică de elefanți apoi, cînd văzură că angajații circuitului încep să cutreiere străzile și ulițele orașului ca să anunțe reprezentația, dădură buzna în case și nu se liniștiră decît atunci cînd părinții le promisese că îi vor duce, seara, la circ.

Seara veni repede, însă copiilor li se păru o veșnicie. Cu nerăbdare ajunseră sub cupola circuitului și își ocupară frenetici locurile. Și reprezentația începu.

Lei, girafele, elefanții, inorogii se perindară prin fața spectatorilor, încîntîndu-i. Și, în final, anunțat cu surle și trîmbețe, reprezentația maestrului Sainz, care începu cu un curcubeu de culori, aruncat nepăsător în jurul arenei. În jurul său lumina se descopunea în fascicule, fiecare de o altă culoare, compunea diferite forme, animale fantastice care luptau între ele, în muțenia admirativă a spectatorilor, se reconstituiau în luptele eroice din Evul Mediu, văzură bătlăiile de la Austerlitz, Iena, Waterloo, trăiră printre soldații ce s-au chinuit șase luni la Stalingrad, apoi particulele de lumină se regrupau obosite, înnegrite de oboseală, tot mai multe la un loc, din ce în ce mai multe, iar negrul creștea amenințător pînă cînd circuit, spectatorii, orașul, cu toții au fost înghițiți de o minusculă black-hole.

2-15

PRIMA CANDIDATĂ LA CONCURSUL MISS JSF '94
Se numește PHYLO(iteya), are 20 și ceva de ani, cenaclul H. Coandă

II CICA II

Unul din jeselei, s-a cam quo vocitizat. Unde-am mai auzit noi chestia că mangafaua pleacă la Ploiești?

Senzațional! Helionul o apariție selenară! Cel puțin așa vor ei să apară odată pe Lună.

Pe Marte și Venus s-au simțit excelent. Nu-i vom uita niciodată!

CTP. Opescu este balanță de prin anii '50.

MH prin SN și în JSF85 - „Ana-Maria

Negrilă: cinci proze scrise, cinci premii!

Adevărul e că are șapte premii și cinci proze, da' am egalat scorul la informații false - ce BalaConTon la Oțelul Roșu?

R. Quarc era aproape gata să se implice mai mult în viața intimă a SN, din neFERICIRE, era.

Declarația pentru presă a președintelui FTSF, domnul Sorin Repanovici: „Îmi pare rău că s-a ajuns la o asemenea situație, un Festival de talia Atlantykon a fost cumva umbrat de un eveniment

OCHIUL CARE VEDE, NU MINTE ȘI NU IARȚA

relativ minor. Din partea mea sînt sigur că va fi ultimul și cred că voi găsi înțelegere și voi avea aceeași lungime de undă cu colegii mei din conducerea FNTSF.”

Comentariu D. Ivonescu: „Vă credem domnule Prezident și așteptăm evenimentul relativ major cînd veți reuși să ne internați pe toți.”

DINO

TELEX INTERN

ROMCON '94 30 SEPTEMBRIE - 2 OCTOMBRIE AC, BAIA MARE. # Taxa de participare este de 5000 lei; cazare - 3500 lei/noapte și 3500 lei/zi masa de prînz. Deschiderea oficială 30 septembrie ora 18. Informații la tel. 062/429484 Cristian Șerban.

Festivalul Pentagrama (Cluj 21-23 oct.) va debuta sub sigla AEGEE (Asociația studenților europeni). # Cazarea va fi sub 4000 lei/noapte, iar masa de prînz gratuită pentru toți participanții. # Au anunțat participarea și susținerea de comunicări științifice domnii Florin Munteanu și Nicu Gecse. # În aceeași perioadă va avea loc un Salon cu bd clujan. # Clubul Pentagrama anunță un concurs de BD, cu premii, structurat pe două secțiuni: realism și comic. Condiții de participare: 1-3 planșe format A4. Lucrările, copii de bună calitate, sînt așteptate pînă la data de 10 oct. pe adresa str Rășinari, nr 2, Cluj. # Membrii juriului concursului de proză: Mihail Grănescu (București), Dan Popescu (Piatra Neamț), Lucian Ionică (Timișoara), Victor Martin (Craiova), Alexandru Vlad (Cluj). # Contul la care trebuie achitată taxa de participare este: AEGEE - Cluj 4109017173701 Banca Dacia Felix. Informații suplimentare la Tel. 064/140620

Festivalul Vladimir Colin (Reșița 15-16 oct.) Cazarea va costa sub 5000 lei/noapte, masa 3000-3500 lei.

Editura Olimp anunță prelungirea termenului de primire a romanului pînă la 15 ianuarie 1995.

De luna viitoare emisiunea Quasar SF (TV Iași) va fi transmisă simbătă după-amiază pe programul II al TVR.

În perioada 21-23 sep. ac, Centrul Cultural Francez din Iași, în colaborare cu cenaclul Quasar organizează o întîlnire cu Daniel Fondaneche, conferențiar la Universitatea Paris VII - Denis Diderot. Vor fi trei teme de dezbatere: a) Noile tematici sf, evoluții în perioada '60-'90; b) Influențe ale science-fictionului anglo-saxon asupra celui european, după 1945; c) Scriitor, timp, science-fiction. Pentru cei din afara Iașului se asigură cazare și masă contra cost 3500 lei o masă de prînz și 1000 lei /noapte cazarea.

Confirmările telefonice se primesc pînă la data de 18 sep. - 032/ 155758 George Ceașu, 032/ 147900 Cristina Iliescu.

Adrian Bănuță

Anticipația nr 513

După invizibila povestire a lui Silviu Genescu (vezi nr. 509) urmează invizibilul editorial al lui Alexandru Mironov (nr. 513), ambii fiind prezenți doar pe coperta IV, dar absenți din paginile interioare. Surpriza, pentru cei mai nostalgici, reluarea coperții III din numărul 511, ne amîna plăcerea de a afla cîte ceva despre SF-ul mexican.

Ni se propun: Cristian Lăzărescu, Ana Veronica Mircea, Mihail Grănescu, Toma Ritner (Cine ești dumneata domnule Ritner?), Lucian Dragoș-Bogdan, Ovidiu Ruță, Tudor Negoită, George RR Martin, Mihaela și Cristian Ionescu.

„Orice societate are structura unui fractal.” scrie C. Lăzărescu, în articolul Ghetou - Deci structura și problemele societății se reflectă fidel în fiecare componenta a sa. Ca fenomen social și cultural, sf-ul este și el supus acestei reguli. Astfel, își găsesc pe rînd explicația: continuitatea vechilor formule uteciste de organizare centralistă a fandomului, canalizarea sf-ului, pe toate căile posibile, spre denziune și literatură pentru copii, devalorizarea ideii de concurs literar, prin diareea de premii acordate la fiecă minuscule manifestare de gen...”

Și continuă, cu același limbaj acid, să analizeze și să critice o mulțime de aspecte legate de fandomul românesc, uînd să amintească că din '89 încoace poți număra pe degete manifestările sf la care a participat semnatarul articolului și demonstrînd că e foarte ușor să scrii despre ceva la modul general. Dar asta e Cristian Lăzărescu și așa cum singur scria în finalul articolului „Îmi doresc să fiu contrazis.” Și l-aș contrazice cu multă plăcere - fiindcă

PRESA PE SCURT

foarte multe din afirmațiile sale fie sînt confuze, fie nu au corespondent - „Nici unul dintre consacrați nu mai scrie, iar dacă totuși o face, e mult sub nivelul la care ne obișnuise, și-așa destul de scăzut” (articolul respectiv e cumva o ilustrare, Cristi sau o încercare disperată - stil Aurel Cărășel de a aduce în centrul atenției a propriei persoane?) - dacă ar avea vreun rost.

Adrian Bănuță

Strict Secret nr.229

Își premiază fidel cititorii cu două pagini de SF. După ce, în pagina 5, Aurel Cărășel abordează „Naivitatea cititorilor”, în pagina 9 ne pune abilitatea la încercare afirmînd că de la faimosul experiment Philadelphia (1943) ar fi trecut 61 (sic!) de ani. Firec, așteptăm și alte știri din 2004! În cadrul aceluiași pagini, Valentin Ciocșan prezintă „În românește” proza „Să fie lumină” de Horace B. Fyfe. Ne-am înduioșat sincer, tot pe românește, aflînd că „privirile lui se întîlniră”, „cîteva licări la curba șoselei” și că „așteptă ca fițilul de cîrpă să se fi înibit bine”. Dar ca „să ne punem pe treabă asupra lui” vă propunem o frază care sună „strașnic de bine”: „Fereastra nu era acoperită încă împotriva frigului nopții, dar dădea spre o curte înconjurată de ziduri înalte”. Zdrobitori!

Nicu Gecse

Super Nova

Nr. 44 În primul rînd semnalăm colțisorul din pagina 12 a cotidianului Evenimentul (pagina 1 a suplimentului SN) - în loc de Colțul mufistului - sponsorizat evident de editura Nemira care propune o carte pentru un răspuns. În rest traduceri în serial (o mai lungi mult fraților?), echivalentul acestei rubrici - SF

media (Mulțam pentru aprecieri cităm: „Jeseleii au o bare de la mine pe chestia asta - e vorba de textul lui Daniel Enache - , nu-i ușor să-ți asumi descoperirea și lansarea tinerilor scriitori. Mai ales cînd ești singurul care o faci.” Tentantă ofertă! Problema este că nu știm dacă pentru fiecare cîte o bare; mai ales că ne-ar bate-un gînd să ne dublăm, vremelnic și parțial, numărul de redactori...); bookshop - ultimele apariții horror în lume, premiile Boreal (Canada), o analiză statistică a publicisticii sf în tranziție semnat Dan Popescu și o pseudocronică de cenaclu (Care Quasar?, Care realitate virtuală? - cum zicea un coleg SeNist, care remarca lipsa clasicului mesaj a prozei Ragnarok.)

Dacă stau bine la sectorul articole - informații, în schimb grafica SN nu se mai ridică la nivelul valoric obișnuit.

Nr. 45 Apropiindu-se de nr 50 SN acumulează o mare de energie și o pagină în plus anticipînd explozia finală.

Se pare că: Bookshop-ul a cotit-o cu 180°, spre fantasy, seriile de care tocmai ne plictisim s-au terminat (sigur Asasina barbară), Dănuț Ivănescu are o nouă fobie - Oglinda, iar Dan Popescu traduce și adaptează (fără să specifice cine a făcut-o) rețența cărții lui Gibson.

În plus o altă rubrică dragă FANDOMităi care se deschide cu un apel umanitar adresat organizatorilor Romcon (parcă fanii dădeau premiile, ălații banii - yo, cât de cât socot, că - x da) cum că „Nu ne premiază!”. N-o să vă lă

Compătimiți-i pe adresa - Evenimentul, B-ful Ștefan cel Mare și Sfînt, nr 4, Super Nova, 6600, Iași.

Curierul Național, 3 sept. '94

Nicolae C. Ariton - Mari romane sf în rezumat, Al doilea potop - Garret P. Serviss. Aurel Cărășel - Glasgow se află în Scoția! No comment!

Nicu Gecse
Adrian Bănuță